

GOSPA Sinjska

GLASILO SVETIŠTA I ŽUPE GOSPE SINJSKE

GODIŠTE XLVIII.

USKRS, 2021.

BROJ 1

Sretan Uskrs!

Sadržaj

UVOD			
Život vječni i život istinski.....	3	Križni put.....	26
IZ POVIJESTI		Turnir za krizmanike.....	28
Štovatelji i apostoli Gospe Sinjske.....	5	Pobožnost sv. Anti.....	29
Sveti Jeronim najveći Dalmatinac.....	7	Igrokaz o sv. Josipu.....	30
„Godina svetoga Josipa“.....	10	Sveti Josip.....	31
Englesko i američko bombardiranje Sinja 1944.....	12	VIJESTI IZ FILIJALNIH ZAJEDNICA	
VIJESTI IZ SVETIŠTA I ŽUPE GOSPE SINJSKE		Glavice.....	32
Početak došašća.....	14	Brnaze.....	34
Misa zadušnica za predsjednika Franju Tuđmana....	15	KRŠTENI, VJENČANI, UMRLI	
Karitativna akcija „Daruj Božić“.....	16	Kršteni.....	36
Slavlje Božića.....	17	Vjenčani.....	38
Božićna priredba.....	18	Umrla.....	39
Blagdan Krštenja Gospodinova.....	19	RAZNO	
Nedjelja Božje riječi.....	20	Svjedočanstvo.....	40
Svijećnica.....	21	„Za našu katedralu“.....	41
Blagdan bl. Alojzija Stepinca.....	22	ŽUPNA STATISTIKA	
Zavjetna misa i krunica na Gradu.....	23	Župna statistika za 2020. godinu.....	42
Pepelnica ili Čista srijeda.....	24	Broj obitelji i vjernika prema blagoslovu obitelji	
Pobožnost sv. Josipu.....	25	2020./2021.....	42

Glasnik „Gospa Sinjska“, glasilo Svetišta i Župe Gospe Sinjske

Izdavač: Franjevački samostan Sinj
Fratarski prolaz 4, 21 230 Sinj
Tel. 021/707 010 - Fax: 021/ 707 020
www.gospa-sinjska.hr
e-mail: gospa.sinjska.svetiste@gmail.com, zupa.sinj@gmail.com

Glavni i odgovorni urednik: fra Ante Čovo

Uredništvo: fra Ante Čovo, fra Marko Đerek, fra Gabrijel Jurišić, fra Perica Maslač, fra Antonio Mravak

Naslovna stranica: Uskrsno jutro - Sinj

Zadnja stranica: Oltar svetoostajstva - Sinj

Foto: župni arhiv, Foto studio Ivan, fra Stipe Buljan, Petar Malbaša

Naklada: 1500 komada.

Grafičko oblikovanje: Silvio Družević

Tisak: Jafra-print d.o.o., Solin

Žiro račun: Franjevačka provincija Presvetog Otkupitelja - Franjevački samostan Sinj
HR 0923400091110099301 - OTP banka

Cijena: 10 kn

Život vječni i život istinski

Dragi župljani i štovatelji Čudotvorne Gospe Sinjske!

Evandjelje uskrsnoga jutra, pripovijedajući odlazak žena na grob, opisuje uskrsnuće kao sposobnost viđenja otvorenih grobova i raspoznavanje života na mjestu smrti. Riječ je o tako drevnom iskustvu koje je tako duboko ukorijenjeno u nas ljudska bića. Vjerojatno sama naša svijest i sama naša ljudskost ne može se potpuno ostvariti ako, istodobno, ne razvijamo sposobnost gledanja svijeta na različit način od onoga kao što ga vidimo zemaljskim očima. Ako se smatramo samo sinovima i kćerima ove zemlje, izgubljeni smo. Što god se više budimo u našoj posebnosti, u svjesnosti ljepote i veličine, čemu tako strašno prijeti naše osobno postojanje, više u nama raste razočaranje. Ako je zadnja riječ na naše postojanje ona što vidimo, onda nije ništa više od hira i igre prirode.

Veliko iznenađenje uskrsnoga jutra je prazan grob. Kako to da Gospodin nije ondje gdje je ostavljen.

Kako nije gdje je svatko, ili će zauvijek biti? To je neprilična odsutnost, tjeskobnija možda i od same smrti. Ta odsutnost krši jedincatu nesumnjivu sigurnost, ostavljanja tjelesnoga traga. Rađamo se nenadano, zanemarujemo kako i koliko živimo, ali smo uvjereni da se vraćamo zemlji iz koje dolazimo. Grob je mjesto sveopćeg sastanka. Tu smo svi sjeđinjeni, svi jednako poraženi, lovina smrti. Jedina trenutna razlika je između već i još ne umrlih.

Prazni grob je pretpostavka kršćanske vjere, koja ne stavlja nas ljude pred sudbinu smrti, nego uskrsnuća. „Ako Krist nije uskrsnuo, zaludu je naše propovijedanje, isprazna je naša vjera“, kaže Pavao Korinćanima (1 Kor 15,14). Ako nijećemo uskrsnuće mrtvih, nijećemo i ono Sina (1 Kor 15,19). Križarski ratovi, na stranu loše stvari, zbog ljubavi prema Svetom grobu su intuicija velikoga otajstva. Otkrivanje praznog groba otvara traženje prema nepoznatome. Smrt prestaje biti nepogrešivi cilj i siguran promašaj svakoga puta.

Bog, ljubitelj života, ne prezire ništa od onoga što je stvorio. Sve je stvorio za postojanje. Ni smrt nije neko zlo, nego je zao naš način shvaćanja. Ako od svoga „ja“ učinimo svoga boga i kraj svega, tada je za nas smrt kraj svega. Mi ljudi, tjelesna bića, omeđeni smo prostorom i vremenom. Zauzimamo određeno mjesto po određenom broju dana. Ali granica našega prostora nije mjesto borbe, nego saveza s drugima. Granica našega vremena nije kraj svega, nego zajedništvo s našim Počelom. To je najljepše i jedino razumno tumačenje našega života i naše smrti.

Nama je nužno „vjerovati bez viđenja“. Svaki događaj, jedincat i neponovljiv, možemo vidjeti samo ako smo blizu u vremenu i u prostoru. Sve se vrti oko „vidjeti i vjerovati“. Ako vidimo neki čin, vjerujemo onome što on znači. Mi ljudi znamo čitati stvarnost. Svaki događaj je znak. Ima svoju znakovitost samo za onoga tko ga shvaća. Vjera nije slijepa. Ona je inteligencija koja hvata znakovitost činjenica i vodi računa zašto je to tako, a ne drukčije. Vjerovati nije lakovjernost, nego najrazumskije iščitavanje stvarnosti. Sin Božji, koji je uskrsnuo iz groba, sada je u nebu istine. I samo nam iz neba istine može poslati svoga Duha. To predstavlja početak razdoblja u

kojem ne vidimo više Gospodina, nego promatramo Njegovim očima; ne čujemo više glas Gospodinov, nego slušamo Njegovim ušima; ne govorimo više Njegove riječi, nego govorimo Njegovim ustima. Dostojno je i nužno stići do uvjerenja da sve ono što je On živio i govorio bude potpuno u nama. Dostojno je vjerovati Njegovim riječima ne zato jer ih je On izrekao, nego zato što izviru iz našega srca. Vjera u Krista nije nešto što nam dolazi izvana, nego datost koja živi u nama. Nužno nam je u sebi ostaviti prostor Božjem djelovanju. Bogorodica, u svojem osobnom životu, daje prostor Božjem djelovanju. Marija, žena vjere, je model za nas kršćane, jer Bog, posredstvom svoga Duha Svetoga, želi i u nama stvoriti nešto novoga, novi istinski život. Naša se istinska vjera sastoji u tome da Bogu ne postavljamo uvjete, jer Njemu ništa nije nemoguće.

U življenju istinskog života može nam pomoći život i zagovor svetoga Josipa, kojemu je posvećena ova godina. I mi bismo kao i Josip trebali postati „sanjari“, ostvaritelji Božjih snova, u klanjajućoj šutnji, posredstvom vjere koja prihvaća dar Sina. Josip, koji ima čisto srce, ima snove samoga Boga. Božja riječ u snu izgovara druge riječi. Njegov se anđeo objavljuje u šutnji slušanja. Josip sluša i čini Riječ, koja mu ne dolazi od njegovih strahova, nego od Boga. Budi se iz more stare laži i nalazi se pred svojom zaručnicom i s njom sa Sinom samoga Boga, koji postaje njegov život.

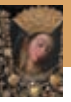
Žene koje idu na grob uočavaju kolika energija života proizlazi iz Isusa. O tim ženama malo što znamo. Te žene, koje su prve vjesnice Isusova uskrsnuća, u određenom su smislu, predstavnice svih nas koji smo izloženi gubljenju vlastite osobnosti, izgubljenosti i otuđenosti. One su imale iskustvo da uz bok Čovjeka iz Nazareta mogu pronaći riječi da izreknu same sebe i da na pitanje: tko si?, odgovore vlastitim imenom, vlastitim riječima. Uz Njega su iskusile da vječni delirij laži, vječno maskiranje, čitava struktura unutarne prisile, može nestati kao teorija nečistih duhova. Isus je imao unutar sebe tu moć zahvaljujući svojem pouzdanju u život, do te točke da uskrsnuće od smrti može započeti već u ovom trenutku. Nema ničega što bi bilo u dalekoj budućnosti, nego je već danas moguće započeti živjeti.

Potrebno je dodati da Veliki petak toj grupi žena koje su jedine ostale pod križem, može pokazati i značiti, unatoč svemu, da pouzdanje ne može biti uništeno. Njih ohrabruje Isusov govor: „Tko vjeruje u mene, neće okusiti smrti!“ Veliki je petak bio

pokušaj satiranja novoga života tek započetoga, da se ne bi proširio, da se ne zapali opasni požar protiv pravila, protiv institucija, protiv carstva nasilja, protiv svega onoga što čini da umiremo, a što mi pogrešno nazivamo sigurnim životom. Za te žene, koje ostaju u času Golgote, umrlo je sve to. Ali samo za osobe za koje s Isusom umire svaka stvar, za njih je On sve i znači sve. Samo za te osobe više ne postoji neka smrt koja ima moć nad životom. Ako trebamo ići naprijed poslije jedne takve činjenice, zemlja bi se okrenula i ništa više ne bi bilo normalno kao prije. Sve ono što je do tada smatrano odano i pobožno, neočekivano se pojavljuje kao izdaja Boga. Sve ono što je bilo dužnost i zapovijed, sada se pojavljuje kao cinično i izopačeno. Istodobno, kao sjeme pod zemljom, počinje klijeti iskustvo sasvim različito da su jednostavne riječi čovjeka iz Nazareta besmrtne. Doslovno. Nijedna od riječi u koje su vjerovala, nijedno djelovanje koje su vidjele, nije ne dogođeno, izgubljeno ili proturječno. Sve je ostvareno i istinito. Isusovo otajstvo je jasno tek poslije Uskrsnuća. To vrijedi i za nas. Možemo vidjeti Isusa u našem životu kao Mesiju i istinskog osloboditelja i vjerovati u njega samo kada ga prihvatimo kao Raspetoga i Uskrsloga. Tamo gdje smo razapeti, gdje bivamo neprestano pribijani na križ od neke neshvatljive sudbine ili od ljudi koji nas pobjeđuju, u svemu tome vidjeti Uskrsloga, znači vjerovati da i nas u našem pouzdanju sami Bog potvrđuje. Biti raspet, promašiti, biti slomljen, umrijeti, nisu zadnje stvarnosti našega života. Isus je među nama, u našem zemaljskom djelovanju, kao Uskrsli. On nam pokazuje da nam se ne može ništa dogoditi što bi nas moglo odvojiti od pouzdanja u blizinu Božjeg spasenja. Štoviše, smrt nas ne može izbaciti iz Božjih ljubavnih ruku. Radije ćemo, u tolikim malim smrtima našega hodočašća i na kraju u našoj konačnoj smrti, pasti u milosrdne Božje ruke i on će nas potvrđeni kao svoje sinove i kćeri koji su mu omilili. To je jedincata stvarnost koja čini da istinski živimo i koja već sada i ovdje nadilazi smrt. Poput Bogorodice Marije i žena uskrsnoga jutra i mi možemo ostvariti taj cilj u sadašnjem trenutku. Neka Čudotvorna Gospa Sinjske pomogne našem srcu shvatiti tu božansku istinu, da već, sada i ovdje, možemo živjeti istinski duhovni i vječni život.

U tom duhu, dragi župljani i štovatelju Čudotvorne Gospe Sinjske, želimo vam sretan Uskrs i zagovor Majke od milosti u svakodnevnom življenju istinskoga i uskrsloga života.

Fra Ante Čovo, gvardijan

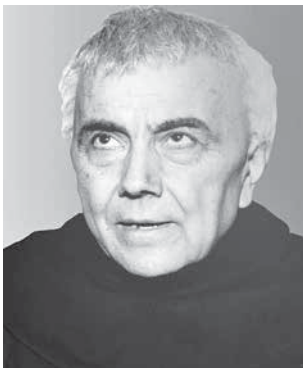

ČUDOTVORNA GOSPA SINJSKA I „ALKA“ (XVIII.)

Štovatelji i apostoli Gospe Sinjske

Svakako među štovatelje i apostole Čudotvorne Gospe Sinjske spadaju mnogi dobri vjernici, svećenici, redovnici i redovnice, posebno gvardijani i župnici u Gospinu Svetištu kao i drugi svećenici koji su djelovali u Samostanu i cijeloj Cetinskoj krajini. Od toga velikoga broja Gospinih štovatelja, upozoravamo na neke, koji su osim osobne pobožnosti, na razne načine nastojali širiti pobožnost prema Bogorodici Mariji, koju su štovali pod nazivom Čudotvorna Gospa Sinjska. Stoga nastavljamo s osnovnim podacima o osobitim Gospinim štovateljima i apostolima.

42. Časni sluga Božji **FRA ANTE ANTIĆ**

(Prvić Šepurine, 1. IV. 1893.-Zagreb, 4. III. 1965.), franjevac, svećenik, odgojitelj, profesor teologije, traženi ispovjednik. Školovao se u odgojno-obrazovnim zavodima Franjevačke provincije. Posebno treba istaknuti da je svoje srednjoškolsko odgojno-obrazovno doba proveo u Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji i Sjemeništu u Sinju. Na temeljima zdravoga kršćanskog obiteljskog odgoja, pod vodstvom svojih odgojitelja, rastao je u mudrosti, dobi i milosti pred Bogom i ljudima (usp. Lk 2, 52). U Svetištu u Sinju postao je odani Gospin štovatelj i pravo Marijino dijete, što je ostao cijeli život. Ređen je za svećenika 1917. godine. Bio je cijeli život odgojitelj klerika i profesor bogoslovlja (Makarska i Zagreb). Poticao je svoje odgajanike da budu pobožni Majci

Božjoj i rado dolazio u njezino Svetište u Sinju. Posvetio se je ispovijedanju i duhovnom vodstvu. Posebno se služio „apostolatom pisama“, od kojih su mnoga obavljena. Njegov sprovod na zagrebačkom Mirogoju bio je slavlje jednoga sveca. Pokrenut je službeni postupak za proglašenje blaženim. Tijelo mu je preneseno s Mirogoja u crkvu Gospe Lurdske u Zagrebu, a Vicepostulatura od 1971. godine izdaje časopis „Dobri otac Antić.“ Objavljeno je o njemu više knjiga i izrađena brojna umjetnička djela s njegovim likom.

Spomendan: 4. ožujka.

43. DR. FRA KRSTO KRŽANIĆ

(Podgora, 5. III. 1894.- Split, 23. XII. 1973.), franjevac, svećenik, profesor i pisac. Školovanje je završio u odgojno-obrazovnim zavodima svoje Provincije i 1919. god. ređen za svećenika. Studirao je i doktorirao filozofiju na Katoličkom sveučilištu Srca Isusova u Milanu. Bio je profesor i ravnatelj Franjevačke klasične gimnazije u Sinju te dugogodišnji glavni urednik glasnika „Gospa Sinjska“, u kojemu je puno pisao o Bogorodici Mariji i kao urednik širio njezinu slavu i pobožnost. Komunističke su ga vlasti kao narodnoga neprijatelja osudile na robiju u tamnici u Staroj Gradiški (1946.-1952.). Kad se vratio s robije bio je profesor filozofije i rektor Franjevačke visoke bogoslovije u Zagrebu i Makarskoj. Svake je godine u Devetnici Velike Gospe u Sinju marljivo

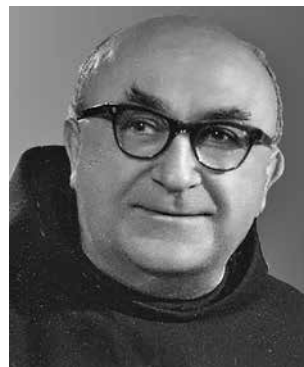
ispovijedao. Bio je poznati govornik i propovjednik. Napisao je nekoliko knjiga i mnogo članaka na hrvatskom i talijanskom jeziku u domaćim i stranim časopisima i revijama.

44. DR. FRA ANTE JADRIJEVIĆ

(Glavice, Sinj, 14. V. 1896.-Makarska, 13. II. 1974.), franjevac, svećenik, profesor i pisac. Završio je osnovno, srednje i filozofsko-teološko obrazovanje u Domovini i primio svećenički red u Splitu 1920. godine. Studirao je biblijske znanosti najprije na Papinskomu biblijskom institutu u Rimu i zatim u Jeruzalemu te postigao doktorat. Dok je studirao u Jeruzalemu bio je dopisnik glasnika „Gospa Sinjska“. Kad se vratio u Domovinu, predavao je klasične jezike na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju i biblijske predmete na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj i Zagrebu. Poslije II. svjetskog rata bio je gvardijan Samostana Gospe Sinjske. Svoju odanost i pobožnost Gospi pokazao je u pjesmi „O Gospe Sinjska Djevo sveta“, koju su uglazbili fra Ivan Glibotić i Mato Leščan te je postala himnom Gospe Sinjske, koju hodočasnici rado pjevaju. Preveo je s francuskoga i objavio poznato djelo „Prava pobožnost prema Majci Božjoj“ sv. Ljudevita Marije Grigniona de Monforta (1944.). Kao ponizni redovnik nije potpisao prijevod. Posebno su značajni njegove biblijske, arheološke i povijesne rasprave.

45. DR. FRA KARLO BALIĆ

(Katuni, Omiš, 6. XII. 1899.-Rim, 15. IV. 1977.), franjevac, svećenik, profesor i pisac. Prve godine školovanja proveo je Svetištu Gospe Sinjske. Poslije teološkog studija, ređen je za svećenika 1923. godine i nastavio studij filozofije u Louvainu (Belgija). Kad se vratio u Domovinu, imenovan je profesorom na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj. Uz predavanja studentima počeo se je baviti znanostima i pisanjem. U jednoj od prvih svojih knjiga posebno je pisao o Gospinu svetištu u Sinju. Uskoro je imenovan profesorom na Franjevačkom sveučilištu „Antonianum“ u Rimu. Osnovao je „Papinsku međunarodnu marijansku akademiju“, dugo ju je godina vidio, organizirao mariološke kongrese po svijetu i objavio brojne zbornike. Posebno se trudio da se održi Mariološki kongres u Zagrebu i Mariji Bistrici (1971.). Osnovao je Hrvatski mariološki institut u Zagrebu i bio njegov prvi predsjednik. Sudjelovao je kao stručni teolog u pripravi i zasjedanju Drugoga vatikanskog sabora. Uvijek je isticao pobožnost hrvatskoga naroda prema Bogorodici Mariji i svoju privrženost njezinu Svetištu u Sinju. Uspio je izdati filozofska i teološka djela bl. Ivana Duns Skota. Njegova su djela objavljena na više svjetskih jezika, dobio je nekoliko počasnih doktorata i postao članom više svjetskih akademija.

(Nastavit će se)

LITERATURA:

Dru ocu Karlu Baliću u prigodi sedamdesete godišnjice života..., *Kačić*, V/1970, 267.

Fra Karlo Jurišić, Život i rad fra Ante Jadrijevića, *Kačić*, VI/1974, 189-226.

Isti, Život i rad fra Krste Kržanića, *Kačić*, V/1976, 225-336.

Aktualnost predaje. Zbornik radova međunarodnoga znanstvenog skupa prigodom 100. obljetnice rođenja fra Karla Balića, Split, 6. XI. 1999, Služba Božja, Makarska, 2003, 332.

Vicko Kapitanović, *Kristu suobličjen*. Život i vrline fra Ante Antića (1893.-1965.), Split-Zagreb, 2004, 356.

Hrvatski franjevački biografski leksikon, Leksikografski zavod M. K.- Vijeće franjevačkih zajednica, Zagreb, 2010, 591.

Fra Gabrijel Jurišić

1600. GODINA POSLIJE SMRTI (420.-2020.)

Sveti Jeronim najveći Dalmatinac

svećenik i crkveni naučitelj
(Stridon, oko 347. – Betlehem, 30. IX. 420.)

Mladost i naukovanje

Jeronim Sofronij Euzebij rođen je u gradu Stridonu, na granici nekadašnjih rimskih pokrajina Panonije i Dalmacije, kako sam piše u svomu životopisu. U proteklih 16 stoljeća poznat je kao sv. Jeronim. Bio je orijaš žestoke naravi, oštra jezika, stalno spreman za borbu, dovoljno samouvjeren, silno sposoban, vrlo učen, radišan, izdržljiv, spreman i kamen uzeti u ruke i udarati se u gola prsa i skrušeno moliti i vapiti: „Oprosti mi, Gospodine, jer sam Dalmatinac!“ Željan znanja napušta rodni kraj i preko Akvileje dolazi u Rim, studira filozofiju, povijest, književnost, retoriku i postaje poklonik Ciceronove stilstike. Učitelj mu je bio glasoviti retoričar Donat. Željan znanja obišao je Galiju, Egipat, Siriju i konačno stigao u carski Konstantinopol (Carigrad). Kad je čuo da negdje ima nešto znanosti, ili da je neki mudri učitelj spreman svoje znanje predati svomu učeniku, Jeronim bi odmah požurio k tomu učitelju.

Uz tu neutaživu pohlepu za znanjem, u mladosti je kao i drugi studenti znao i ludovati i nestašno se zabavljati. Ozbiljni studij ga je uozbiljio, a osobito kad se je počeo pripremati za sakrament sv. krštenja, koje je primio u uskrsoj noći 366. godine od pape Liberija. Svoje je krštenje vrlo ozbiljno shvatio i počeo živjeti uzornim kršćanskim životom. Zaputio se Antiohiju, u Siriji, koja je u to doba bila jedno od žarišta svjetske znanosti. Vrlo je živo sudjelovao u teološkim i filozofskim raspravama i držao brojna predavanja. U Antiohiji je ređen za svećenika, ali je svoje apostolsko djelovanje vršio propovijedanjem živom riječju, a više pisanim raspravama i brojnim pismima, takozvanim poslanicama. Uskoro se povukao među monahe u pustinju, željan tišine, mira i razmatranja vjerskih istina.

Znanstvenik i pisac

Papa Damaz, Hisapanac, povjerio mu je službu svoga tajnika i predložio mu da uredi i jezično dotjera stari latinski prijevod Svetoga pisma. Kad se prihvatio toga velikog posla, a dobro je znao i židovski,

Sv. Jeronim – Paolo Veronese

Sv. Jeronim - Caravaggio

aramejski, grčki i latinski, pa je brzo uvidio da je bolje i lakše iznova prevesti na latinski jezik cijelo Sveto Pismo, nego „ispravljati i dotjerivati“ stari prijevod. To je bio veliki i teški posao koji je Jeronim radio nekoliko godina. Taj njegov latinski prijevod Biblije upotrebljavao se je u Crkvi sve do naših dana. Uz druge njegove biblijske radove i to je bio razlog da su ga nazvali „najvećim tumačem Svetoga pisma“.

Preostali dio života proveo je u Betlehemu blizu špilje Isusova rođenja. Paula i Eustohija, ugledne i bogate Rimljanke, sagradile su u Betlehemu dva samostana za redovnike i redovnice, a svima je bio duhovni vođa Jeronim. U njegovim poslovima pomagali su mu mnogi redovnici. Kako u onom doba nije bilo strojeva za tiskanje knjiga (tiskara), sve je trebalo pisati rukom. Osim Biblije i Jeronimovih spisa, njegovi su redovnici prepisivali i brojna djela grčkih i latinskih pisaca i tako pomogli da nisu propala, nego su do danas sačuvana. Sam je napisao brojna djela. Spominjemo samo neka.

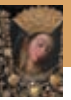
Važno je upozoriti da je preradio i dopunio Euzebijevu „Kroniku“, koja je stoljećima bila povijesni priručnik. Njegova knjiga „O slavnim muževima“ prva je i najstarija povijest kršćanske književnosti, koja je mnogima pružila važne podatke. Napisao je vrlo mnogo raznovrsnih knjiga i rasprava.

Sv. Jeronim i Hrvati

Hrvatski narod prihvatio je sv. Jeronima kao svoga sina, iako je on živio nekoliko stoljeća prije nego su stari Hrvati stigli u današnju našu Domovinu. Mišljene da je sv. Jeronim stvorio glagoljicu pomoglo je da su sveti oci pape odobrili bogoslužne knjige na hrvatskom jeziku pisane glagoljskim pismom. Ne smije se zaboraviti veliki vjerski i kulturni povijesni događaj: prva hrvatska tiskana knjiga „*Misal po zakonu Rimskoga dvora*“ objavljena je 1483. godine. Mnogi europski narodi ne mogu se ponositi takvim svojim događajem!

Papa Siksto V. - a njegov je otac Hrvat iz Boke kotorske - sagradio je u Rimu 1453. godine Crkvu i Zavod sv. Jeronima za hrvatske hodočasnike i studente, koji i danas služe svojoj svrsi: Danas mu je službeni naziv „*Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima*“. Zagrebački nadbiskup i kardinal Juraj Haulik osnovao je 1868. godine „*Društvo sv. Jeronima*“ da širi prosvjetu i kršćansku kulturu u hrvatskom narodu. Tu svoju misiju „Društvo“ vrši i danas.

Tri franjevačke provincije u Hrvatskoj posvećene su sv. Jeronimu: franjevci u Dalmaciji i Istri (Zadar), franjevci konventualci (Zagreb) i trećoreci glagoljaši (Zagreb).

U svim krajevima gdje žive Hrvati mnoge su crkve i župe posvećene sv. Jeronimu, npr. Herceg Novi, Hum, Jasenice, Kaštel Gomilica, Kavran, Klana, Lun, Muntić, Primošten, Pučišća, Risika, Šibenik-Meterize, Veliko Brdo, Vižinada, Vlašići, Zagreb, a i neke su mu druge crkve posvećene, npr. Gljev, Slano, Split-Marjan (1433.), Vis-Prirovo i druge. I Hrvatska župa u Chicagu (USA) posvećena je Velikom Dalmatincu (1912.). U Sinju ispod staroga Grada (Tvrđave) poslije oslobođenja od turskoga ropstva džamija je pretvorena u Crkvu sv. Jeronima. U svim biskupijama i župama svijeta, na njegov blagdan (30. rujna) na svim kontinentima, u svim državama, slavi se sv. Misa i Časoslov njemu u čast. Od više tisuća svetaca, samo ih oko 200 ima tu povlasticu. Cijela ga Dalmacija slavi kao svoga zaštitnika. Splitsko-dalmatinska županija izabrala ga je za zaštitnika, slavi na njegov blagdan „Dan županije“ i na taj dan dodjeljuje nagrade zaslužnim pojedincima i ustanovama.

Proslavljeni svetac

Već je rečeno da je puno pisao. Posebno su važna njegova pisma kojih ima oko 150. Ali to nisu obična mala pisma znancima i prijateljima. To su ozbiljne duhovne i teološke rasprave i upute. Stotine puta su objavljene i prevedene na mnoge jezike. Dr. fra Ivan Marković, sinjski teolog i povjesničar, preveo ih je na hrvatski jezik. Knjiga „*Izabrane poslanice sv. Jeronima*“ objavljena prije više od sto godina (Zagreb, 1908. svezak I. str. LXV+312; svezak II. str. 384). Dakle, knjiga ima preko 700 stranica. To je do danas najveća Jeronimova knjiga na hrvatskom jeziku.

Napisane su bezbrojne knjige o njemu, a njegova su djela prevedena na razne jezike, pa i na hrvatski, npr. uz spomenute „*Poslanice*“ evo nekoliko važnih. - Davno je Marko Marulić napisao *Vita diui Hieronymi* (tiskano, Amsterdam, 1666. Prijevod na hrvatski, *Coll. Maruliana*, 1994.). Čak je napisao raspravu „*In eos qui beatum Hieronymum Italum fuisse contendunt.*“ Dakle, protiv onih koji tvrde da je sv. Jeronim bio Talijanac!

- Fra Josip Bedeković, *Knjiga o sv. Jeronimu, Iliriku i Međimurju - Natale solum magni Ecclesiae doctoris sancti Hieronymi...* (Neostadii Austriae, 1752.), na hrvatski preveo M. Rašić, HAZU et alli, Zagreb-Čakovec, 2017, 560.

- Dr. fra Marijan Mandac, *Sveti Jeronim Dalmatinac*, Služba Božja, Makarska, 1995, 383 (bogata bibliografija). Isti je pisac preveo i objavio nekoliko djela

sv. Jeronima: *Tumačenje Matejeva Evanđelja* (1996.), *Tumačenje Jone proroka* (1997.), *Tumačenje Pavlovih poslanica* (1998.).

- Dr. Slobodan Prosperov Novak, *Sveti Jeronim Dalmatinac, zaštitnik Dalmacije*, Splitsko-dalmatinska županija i Školska knjiga, Split i Zagreb, 2019, 168 i 2020, 188 (dva hrvatska i jedno englesko izdanje).

U prigodi velikoga Jeronimova jubileja održani su brojni znanstveni skupovi i simpoziji po svijetu i u našoj domovini Hrvatskoj.

Mnogi su arhitekti u Hrvatskoj i svijetu gradili crkve i kapele, a slikari i kipari ostvarili velika umjetnička djela u čast sv. Jeronima. U naše dane kipar Vene Jerković izradio je kip od bračkoga kamena (2,05 m) koji će uskoro biti postavljen u Jeruzalemu u čast sv. Jeronima, obilježavajući njegov veliki jubilej. Ima više svetaca i blaženika koji nose ime *Jeronim*, ali je od svih najpoznatiji naš sv. Jeronim, Dalmatinac. Svi su oni nosili njegovo ime i štovali ga kao svoga zaštitnika i svoj uzor.

Zaštitnik: učenika, studenata, profesora, bibliotekara, prevoditelja i tiskarskih djelatnika.

Imendan: Jeronim, Jeronima, Jerko, Jere, Jerkan, Jerkica, Jerolim, Jerolima.

Blagdan: 30. rujna.

CULTOR MAGNI DALMATAE

„Godina svetoga Josipa“

(2020. - 8. XII. - 2021.)

Papa Franjo poslao je pismo „*Patris corde – Očevim srcem*“ kojim je za cijelu Crkvu proglasio i otvorio „*Godinu sv. Josipa*“. Pravi razlog da je napisao to *Pismo* i proglasio *Godinu* jest papina želja da vjernike i sve ljude upozori na izuzetan lik čovjeka koji je, nadahnut vjerom, proveo svoj zemaljski život ispunjen poštenjem, pobožnošću i marljivim radom, koji je kao drvodjelac zarađivao sredstva za normalan život svoje male obitelji. Dakle, dobar i pošten čovjek, odnosno svetac.

Konkretan povod da je papa Franjo to ove godine učinio jest 150. obljetnica povijesne činjenice, kad je blaženi papa Pio IX. proglasio sv. Josipa zaštitnikom cijele Crkve (1871.-2021.).

Sv. Josip i papa Franjo

Papa Franjo u svomu Pismu najprije donosi kratki život sv. Josipa, prema podacima koje pružaju evanđelisti. Zatim ističe njegov lik: Josip je karakteran čovjek, uzoran muž, otac i glava svete nazaretske obitelji. Božja Providnost mu je namijenila izvanrednu i jedinstvenu životnu zadaću - biti Marijin muž i otac Isusov. Dakle, život u obitelji sa svojom ženom Marijom, s kojom kao glava nazaretske obitelji stvarao uvjete i omogućio malomu Isusu da odraste do prave ljudske zrelosti i nastupi kao učitelj, propovjednik i čudotvorac. On će smrću na križu i uskrsnućem

sjedne stane pokazati da je pravi čovjek, a s druge da dobar Bog koji voli čovjeka, daje mu smisao zemaljskoga života i vodi ga u vječni život. Dakle, Josip je muž koji se potpuno stavio u službu cjelokupnoga Božjeg plana spasenja (s. Ivan Zlatousti). Stoga sv. papa Pavao VI. tvrdi da je sv. Josip svoj život posvetio požrtvovnom služenju otajstvu Utjelovljenja i Isusovu otkupiteljskom poslanju. Budući da je ostvario taj Božji plan, *Josip je voljeni otac*. Vjernici su ga uvijek voljeli i štovali. Sagradili su u njegovu čast mnoge crkve i oltare, izradili kipove i slike te nazvali mnoge društvene ustanove njegovim imenom. Mnogi su ga sveci osobito štovali i bili apostoli njegova štovanja (npr. sv. Bernardin Sijenski i sv. Terezija Avilska). Stoga je starozavjetna riječ: „*Idite k Josipu!*“ s punim pravom primijenjena na sv. Josipa.

Josip je nježani otac pun ljubavi. Učio je dijete Isusa hodati, prve riječi izgovarati... kao što to radi svaki nježni otac. I u vrlo teškim časovima svoga života Josip je uvjeren da će Bog naći rješenje, pa se hrabro bori sa svakojakim teškoćama (npr. bijeg u Egipat). *On je i poslušni otac*. Više se puta našao u teškim situacijama gdje ljudski razum ne vidi pravi izlaz. U tim mučnim časovima Josip sluša Božje nadahnuće: „*Ne boj se uzeti Mariju za ženu!*“ ili: „*Bježi u Egipat!*“ ili *prihvaća život u Nazaretu...*

On je otac koji prihvaća. Prihvaća Mariju i poštuje njezino

dostojanstvo. On uporno nije tražio neko objašnjenje koje bi ga zadovoljilo, on ponizno i s ljubavlju prihvaća. Kao i Job tako je i Josip od Boga primao i dobro i zlo. Josipovo prihvaćanje zbilja je dar Duh Svetoga.

Josip je i kreativno hrabar otac. U teškoćama može čovjek odustatati, ili se hrabro suočiti. Josip prihvaća i Majku i Dijete. To je Dijete Otkupitelj i Spasitelj svijeta. Josip je znao da ga Bog ne će napustiti. Zato se trudio, neki bi rekli angažirao što je više mogao, a Papa to naziva „*kreativnom hrabrošću*“ i s Božjom pomoću – Josip je uspio!

Josip je otac koji radi. On je drvodjelac, tesar. Radom svojih žuljavih ruku zarađivao je svoj kruh i nije jeo „*tuđi kruh*“. To je posebno važno danas naglasiti, kad mnogi radnici ostaju bez posla i kruha. Nisu radnici za to krivi. Postoje neki nevidljivi moćnici koji tu imaju svoje prste...

Kada je Bog stvorio čovjeka, postavio ga je u ednski vrt da ga *obrađuje i čuva* (usp. Post 2, 15). To je najstariji *Zakon o radu*. Stoga je papa Pio XII. s potpunim pravom odredio da se na dan 1. svibnja slavi blagdan sv. Josipa Radnika.

Josip je i otac u sjeni. On je sigurno i govorio i normalno s ljudima razgovarao, posebno u svojoj radionici s ljudima koji od njega tražili da im izradi razne drvene predmete. No, u novozavjetnim spisima nema zapisane niti jedne njegove rečenice. On je, dakle, znao i raditi i šutjeti.

Sv. Josip uzor očevima

Papa Franjo posebno naglašava da je djeci potreban otac, njegova ljubav, njegova briga i njegova nježnost. U suvremenom svijetu roditelji su rastrgani obvezama na poslu i izvanposlovnim aktivnostima (pa i sportom i zabavom), a onda ih pohlepni „gospodari“ kao bespravne robove tjeraju da rade i nedjeljom. Nešto slično proživljavaju i djeca: dio vremena su u školi, a dio u raznim radionicama i izvanškolskim aktivnostima. Tako se razbija obitelj. Roditelji nemaju vremena za djecu, ni djeca za roditelje. Sve to ne da roditeljima da odgajaju svoju djecu, pa ih moraju prepustiti drugima (često ulici i drugim negativcima). Rezultati su poznati: sve se više gubi uzajamna ljubav, sve se manje brinu jedni za druge i sve je manje nježnosti i obiteljskoga zajedništva.

Kakav se to stvara budući naraštaj i kakva će nam kao narodu biti budućnost? Misle li na to razna ministarstva i ustanove, posebno odgoja i obrazovanja, znanosti i kulture, zdravstva, pa i gospodarstva i privrede? Ili su oni zaduženi za nešto drugo?

Josip brižljivi i marljivi otac i Marija majka srca ispunjena ljubavlju i nježnošću veliki su uzori i ideali kršćanskim roditeljima kako će odgajati svoju djecu i pomoći im da budu sretni ljudi i graditelji svjetlije i ljepše budućnosti.

Sv. Josip i hrvatski vjernici

Kada su stari Hrvati primili kršćansku vjeru, počeli su, kao i drugi kršćani, štovati i sv. Josipa. Kada je stiglo XVI. stoljeće, hrvatski se narod našao u vrlo

Nacionalno svetište svetoga Josipa u Karlovcu

teškoj društvenoj i političkoj situaciji. Banska je Hrvatska bila dio Carevine Austrije, veći hrvatskih zemalja osvojili su Turci, a na obali Jadrana imali su vlast Mlečani. Te tri, u ono doba svjetske velesile, podijeliše i zarobiše hrvatski narod. Jedini slobodni dio Hrvatske bila je *Dubrovačka Republika*. Prije ravnih pet stoljeća (1521.-2021.) Vlada Republike odredila je da dan sv. Josipa bude zapovjedni blagdan (19. ožujka), da sve trgovine budu zatvorene, da je neradni dan, da se u katedrali podigne oltar sv. Josipa, da Nadbiskup u katedrali slavi svečanu sv. Misu za Republiku i da će sve troškove slavlja Vlada Republike podmiriti.

Poslije 166 godina odluke Dubrovačke Republike, *Hrvatski sabor*, najviše političko tijelo u Hrvatskoj, jednoglasno je prihvatio prijedlog Martina Borkovića, pavlina, zagrebačkoga biskupa, da *Sabor proglasi sv. Josipa zaštitnikom Hrvatske*. Bilo je to 10. lipnja 1687. godine. Dakle, prije 334 godine.

Naši su hrvatski biskupi 1972. godine upozorili širu javnost na tu odluku Sabora. Od tada je znatno poraslo štovanje sv. Josipa. Sagrađeno je i novo Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu, u koje svakodnevno dolazi sve više hodočasnika.

Molitva pape Franje

Na kraju svoga Pismo Papa predlaže kratku molitvu sv. Josipu koju će mnogi vjernici sigurno pobožno moliti:

Zdravo, čuvaru Otkupiteljev, zaručnice Blažene Djevice Marije! Tebi je Bog povjerio svoga jedino-rođenoga Sina. U tebe se je Marija pouzdala. S tobom je Krist postao čovjekom.

Blaženi Josipe, i nama podari svoje očinstvo i vodi nas na životnomu putu. Izmoli nam milost, milosrđe i hrabrost i brani nas od svakoga zla. Amen.

Sveti Josipe, glavaru svete nazaretske obitelji, štiti i brani naš hrvatski narod!

B. Rišić

Englesko i američko bombardiranje Sinja 1944.

Ove godine (11. rujna 2021.) navršava se 77 godina od dana kada su engleski i američki zrakoplovi bombardirali Sinj i srušili veliki dio Svetišta Čudotvorne Gospe Sinjske. Fra Krsto Kržanić, ravnatelj i profesor Franjevačke klasične gimnazije u Sinju (vidi članak Štovatelji i apostoli Gospe Sinjske, br. 43), doživio je taj strašni događaj i kao prvorazredni svjedok-očevidac opisao te objavio u ondašnjem tisku. Budući da više nema na životu niti jednoga građanina Sinja koji je to bombardiranje doživio, jedan Gospin štovatelj predložio je da se članak objavi, što je Uredništvo rado prihvatilo. Objavljujemo to svjedočanstvo, da bi današnji sinjski građani i čitatelji našega lista bili obaviješteni što se je zapravo dogodilo toga tragičnog dana. Članak je prenesen kako je i objavljen, a usklađen je s današnjim pravopisnim pravilima.

Uredništvo

U čitavom je hrvatskom narodu poznato Svetište Gospe Sinjske. Angloamerikanski teroristički zrakoplovi su ga srušili. Budući da sam jedini od svećenika bio u Svetištu toga uzvišenog Marijina hrama, dok se rušio i srušio, ispriповjedit ću taj strahoviti doživljaj u mom životu za vjerodostojno obavlještenje naše hrvatske javnosti.

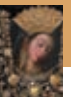
Bilo 11. rujna 1944. Sat je pokazivao 10 časa do 9 sati. Jutro je bilo vedro i sunčano. Dan je bio miran, blag i topao, kakvih se može uživati samo u našoj vedroj i sunčanoj Dalmaciji.

Šetao sam s prijateljem prof. Kocijanom koji je vršilac dužnosti upravitelja Državne realne gimnazije u Sinju. Nalazili smo se pod vitkim i blistavim zvonikom Gospina hrama. Razgovarali smo o početku nove školske godine. I dok smo kombinirali mogućnosti za početak predavanja, sirene su dale znak za uzbunu. Nad vedrim sinjskim nebom pojavilo se šest angloameričkih dvomotoraca, tipa Savoya, koji su u službi jugoslavenskih partizana za teroristička nedjela nad našom Hrvatskom. Ja sam na prvi mah mislio da se radi o svakodnevnom angloameričkim formacijama, koje su često prelijetale Sinj, ali prof. Kocijan zaplašen od bombardiranja u Splitu, zahtijevao je, da se odmah sklonimo. Pošli smo do glavnih vrata Marijina svetišta. On je skrenuo prema gradskom skloništu, a ja sam se za jedan čas zaustavio na glavnim crkvenim vratima, da vidim kud će zrakoplovi

krenuti. Međutim je poletjelo prema crkvi nekoliko žena i ljudi, koji su prestrašeno vikali: „Bježimo, ovo ih!“ Dok sam bio na vratima crkve, ja sam bio odlučio, da bih se za možebitni napadaj iz zraka sklonio u mrtvi kut ispod kora, ali kad su prestrašeni ljudi i žene poletjeli u crkvu, ja sam krenuo za njima, jer me je neka tajna sila povukla u ponutricu crkve. Imao sam nakanu, da kroz crkvu najkraćim putem dođem do zvonika koji je pretvoren u sklonište. Da sam ostao u kutu pod korom, bio bih našao smrt pod ruševinama kora i orgulja.

Od vremena, kad su sirene dale znak za uzbunu, do izbacivanja bomba od angloameričkih zrakoplova, nisu prošla ni dva, tri časa. Prve su bombe pale, kao izravni pogodak, na Svetište Gospe Sinjske. U tom stravičnom času našao sam se pred oltarom Majke Božje. Budući da su bombe bile velike i jake, a pogodile su pročelje Svetišta, crkva se u jedan hip pretvorila u hrpu ruševina. Užasna se detonacija razlijegala kroz prazninu crkve. Zrak je zavijao kao bijes bure i oluje. Ruševine su se oborile na nas, koji smo se našli u crkvi. U oblaku dima i prašine jeknuo je krik užasa i boli jadnih žrtava.

Mene je tlak zavitlao, zgrabio i oborio o tle. Bio sam od prvoga do posljednjega časa svjestan smrtne pogibli, u kojoj sam se nalazio. U duši mi se probudila nadljudska volja, da spasim život. Neprestano sam izgovarao čin pokajanja i od srca sam zazivao pomoć Čudotvorne Gospe Sinjske. Hitro sam se digao ispod ruševina, ali sam neprestano deset do dvadeset puta padao i dizao se boreći se s drvljem i kamenjem, koje se na me iz visine rušilo. Najteže sam osjećao udarce kamenja po glavi, ali sve sam podnosio odlučnom voljom da nadživim tu golemu nesreću. Kako bih jednu nogu izvukao iz ruševina, tako bi mi druga ostajala zatrpana pod novim ruševinama. Penjao sam se s jednoga na drugo brdašce ruševina, dok su mi dušu mučili teški uzdisaji i vapaji ranjenika okolo mene. Od preguste prašine nije se ništa moglo vidjeti. Lomljenje greda i rušenje kamenja u praznu crkvu ostavljalo je u duši osjećaj neizrecive boli i nutarnje gorčine. Nakon nekoliko časova borba za život i smrt s ruševinama koje su bez milosrđa padale po nama koji smo se u crkvi našli, našao sam se nad hrpom ruševina pred velikim oltarom.

Nisam mogao ni naprijed, ni natrag. Prašina je bila tako gusta, da nije bilo moguće ništa vidjeti. Prašina mi je zatvorila sva osjetila: gušila mi je i oči i uši i nos i grlo. Habit mi je bio poderan na mnogo mjesta, naočale su mi pale u ruševine. Ostao sam i bez jedne sandale, bio sam u trajnom smrtnom strahu, da se na me ne sruši koji veliki kamen s krova razrušene crkve.

Dok sam tako stao kao izgubljen u oblaku prašine i dima, pod oštrim nacerene smrti, najednom se kroz potpuno srušeni krov pojavi prva zraka Božjega svjetla. Činilo mi se, kao da sam se preporodio. Neopisiv je osjećaj u duši, kad oko iz smrtonosne tame ugleda zraku sjajnoga sunca! Našao sam se pred velikim oltarom. Uza se sam imao kao pričuvu i naočale za čitanje. Stavio sam ih na oči i bacio sam pogled prema oltaru Čudotvorne Gospe Sinjske. Oltar je bio u groznom stanju. Svijećnjaci srušeni. Rublje pokidano. Posude za ures razbijene. Srebrni okvir oko sv. Slike u gornjem uglu raskinut. Staklo na sv. Slici razmrskano u tisuće komadića, koje su vjernici skupljali i kao relikviju sačuvali. A zlatna kruna nad Gospinom glavom otkinula se iz desne i objesila se niz lijevu stranu, prekrivši Majčino blago i divno lice. Kako mi je grlo bilo puno prašine, a oči osušene, nisam mogao ni kričati, ni plakati na pogled razrušene crkve Gospe Sinjske i obeščašćena divna oltara Majke Božje, koji je bio jedna pjesma mramora, srebra i zlata.

Bilo mi je pri duši bolno i gorko. Okolo mene su bili mrtvi i ranjeni. Jauk i lelek je odzvanjao ispod ruševina. U mome srcu provalio je osjećaj zahvalnosti, jer me je Čudotvorna Gospa Sinjska evo po drugi put spasila u životu od očite smrti. Bio sam po glavi krvav, na mnogo mjesta po tijelu ranjen, a pukao mi je na dva mjesta i bubnjić u lijevom uhu, ali me je draga Majka Božja spasila, po svojoj posebnoj i velikoj milosti, pa sam Je u onom bolnom času molio dvije stvari: da smrt nevinih žrtava i krv ranjenika bude zalag sreće i opstanka hrvatskog naroda i države, te da prosvijetli zamračenu pamet i obrati otrovano srce onih bijednika, koji su imali paklenu ulogu da ruše i sruše Njezino svetište u Sinju, ponos i utjehu naroda hrvatskoga na obalama plavoga Jadrana.

Kad sam izašao iz razrušene crkve, oprao sam rane, one teže povezao i primio jaku injekciju protiv tetanusa, iako sam i sam teško hodao, pošao sam na sprovod nevinih žrtava, koje će svojom žrtvom izmoliti blagoslov Božji nad našom unesrećenom, popaljenom, porušenom Domovinom. Gledao sam

ruševine starodrevnog grada: porušene posebničke zgrade, ubijene nevine ljude, žene i djecu, ranjene starce i starice, dok se nijednom „vojnom objektu“, ni jednom „vojnom licu“ nije ništa zla dogodilo. Napadaj je naumice uperen i izveden na Svetište i samostan Gospe Sinjske. Na njih je palo osam teških bomba. Bombe americkog podrijetla, srušile su crkvu Gospe Sinjske, pogodile su samostan i Katolički dom, te tvrđave vjere i rodoljublja u Sinju. Ali ta materijalna i fizička nesreća, koja je zadesila sinjske franjevce, ne će ugasiti metafizičku snagu njihove vjere i ljubavi prema Bogu,

Velikoj Gospi Sinjskoj i njihovu hrvatskome narodu. Svetište je Čudotvorne Gospe Sinjske srušeno. Ali je sv. Slika ostala netaknuta! Vjera i ljubav naroda našega, sagrađit će Majci Božjoj novi hram. Ljepši i veličanstveniji od prijašnjega. Svetište su Gospe Sinjske rušili Turci, uništavali požari i razarali potresi. I to četiri puta. Ali sv. Slika je svaki put ostajala netaknuta. Danas je mržnja ljuća o turskog bijesa, silovitija od razorne vatre i potresa porušila Marijino svetište u Sinju, ali stišat će se bure i oluje ratnih strahota, a pod Gradom u Sinju niknut će novi Marijin hram, u kojem će nova pokoljenja mlade, napaćene Hrvatske nalaziti vrelo utjehe i okrepe za duhovni preporod Majke Domovine. Od moralnih vrednota žive narodi. Stoga neka veliki Bog i Njegova Presveta Majka dadu sreću Narodu i Državi Hrvata, da to bude čim prije!

Preuzeto iz dnevnika: *Hrvatski narod*, VI/1944, br. 1190, str. 4 (18. XI. 1944.). Dnevnik je 1945. godine nova komunistička vlast zabranila.

Zašto su dvije moćne države bombardirale mali hrvatski gradić Sinj, koji je tada zbilja bio mali gradić? Što su time postigli? Nisu nikada priznali svoj grijeh. Nisu pitali oprostjenje. Nisu nadoknadili štete, ni obnovili što su porušili.

Gospino svetište obnovili su fratri i Gospini štovatelji, koji su u ono doba poslije rata živjeli u materijalnom siromaštvu i ateističkoj i komunističkoj diktaturi. Ali vjera i ljubav u srcima Gospinim štovatelja pronalazila je i sredstva i način da se najprije obave najnužniji radovi i da se kasnije Svetište potpuno obnovi i uredi. Svetište je konačno zasjalo novim sjajem i brojni hodočasnici opet veselo i pobožno dolaze u Dom svoje drage Majke Marije.

Početak došašća

Početak nove liturgijske i crkvene godine svečano je započeo u župi Gospe Sinjske. Na misi za djecu izveden je adventski igrokaz „Isus će doći“ autorice Ankice Svirač. Kroz dijalog i pjesmu približena je svetost vremena došašća, koje bi za vjernike trebalo biti vrijeme pripreme i iščekivanja. Vrijeme u kojem ćemo zastati i vidjeti kako živimo. Djevojčice koje su predstavljale četiri adventske svijeće poslale su poruku da njihova svjetlost želi ući u svaki dom i da po njima svako srce pripremi mjesto malom Isusu koji ima doći u božićnoj noći. Igrokaz je bio popraćen pjesmom uz solo dionice članova Dječjeg zbora. Djecu su pripremali za izvedbu s.

Jelena Mijić i fra Jure Župić. Neka nas svjetlost adventskih svijeća

pripremi na radost Isusova rođenja ovog Božića.

Misa zadušnica za predsjednika Franju Tuđmana

Iako skromnije i uz mjere Stožera pomolili smo se za dušu našeg prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana slaveći svetu misu na obljetnicu njegove smrti 10. prosinca 2020. godine. U propovijedi fra Toni Šimunović, predsjedatelj misnog slavlja istaknuo je važnost i ulogu predsjednika Tuđmana u stvaranju modredne Hrvatske. On je svojim činima omogućio narodu da oslobodi svoju zemlju i u njoj učvrsti mir. Hrvatski narod i hrvatska država imali su u teškim vremenima u Franji Tuđmanu pravoga sina koji je omogućio da se razagna beznađe i donese sloboda svakom da slobodno ispovijeda svoju vjeru.

Sveta misa je završila molitvom odrješenja za prvoga predsjednika dr. Franju Tuđmana i za sve poginule hrvatske branitelje.

Karitativna akcija „Daruj Božić“

Završena je karitativna akcija „Daruj Božić“, koju je organizirala i pokrenula Župa Gospe Sinjske. U vremenu od 1.- 20. prosinca 2020. god. prikupljale su se osnovne namirnice, koje su se podijelile korisnicima sinjskog Caritasa 18., 19 i 21. prosinca 2020. U akciji su sudjelovali mnogobrojni župljani, a sama realizacija bila je povjerenja članovima župnih zajednica. Prikupljanje namirnica i higijenskih potrepština trajalo je kroz vrijeme došašća. U koordinaciji s ravnateljima i nastavnicima osnovnih škola i vrtića, djeca i mladi su osobno sudjelovali u akciji, darujući namirnice za potrebe Caritasa. Na taj način, zajedno s roditeljima, motivirali smo učenike za karitativno djelovanje, jer to čini važan dio njihove

intelektualno-duhovne formacije. Osobito zahvaljujemo na suradnji OŠ Fra Pavla Vučkovića, OŠ Marka Marulića, OŠ Ivana Lovrića (Glavice i Radošić) i vrtiću iz Glavica.

U Konzumu je bila postavljena košara u koju su kupci svakodnevno mogli ubacivati namirnice. Osim njih akciji su se na različite načine, prvenstveno donacijama, priključili i razni pojedinci i gupe vjernika i civilnih udruga: Franjevački svjetovni red, Cjeloviti život, Sinjski maligani, Podravka, Kaufland. Svi su se oni

zajedničkim snagama pomogli braći i sestrama u potrebi.

Uoči ovogodišnjeg Božića željeli smo potaknuti sve sastavnice našega društva da podrže i pomognu rad sinjskog Caritasa. Tako smo svi zajedno omogućili našim obiteljima da na dostojanstven način proslave najradosniji kršćanski blagdan.

Ovim putem svima od srca zahvaljujemo za suradnju i potporu župnim akcijama. Osobitu zahvalnost izričemo volonterima Caritasa te pozivamo i druge ljude da nam se pridruže.

Slavlje Božića

Zbog pandemije korona virusa i epidemioloških mjera koje su na snazi, ove godine mise polnoćke na Badnjak, u četvrtak, 24. prosinca 2020. godine, slavljene su ranije pa tako i u župi Gospe Sinjske. Zbog propisanih epidemioloških mjera slavili smo tri mise polnoćke u 19, 20 i 21 sat. Kako bi što

veći broj ljudi mogao prisustvovati misnim slavljinama u klausturu koji je ozvučen postavljen je videozid. I u svim filijalnim zajednicama slavljene su mise polnoćke. Misna slavlja na sam Božić bila su u 6.30, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 17, 18 i 19 sati. U skladu s propisanim epidemiološkim mjerama proslavljen je i blagdan sv. Stjepana u sličnim okolnostima, pod maskama.

Božićna priredba

U crkvi Gospe Sinjske na Badnjak prije mise polnoćke u 19 sati i na Božić prije mise u 9 sati slavljе Isusova rođenja najavili su predstavnici ovogodišnjih prvopričesnika izvođeci

krasnoslov „S tobom su zvijezde“, koji je napisao bivši „Makov“ glavni urednik don Luka Depolo. U krasnoslov su nazočne uveli zvuci violine i orgulja izvedbom pjesme „Tiha noć“, a potom su djeca izvela

krasnoslov uživljena u svoje uloge. Svima su zaželjela sretan Božić i novu 2021. godinu, a uz završnu pjesmu „Oj, djetеšce moje drago“ stigla su do Isusa u jasicama kod kojega su našli utjehu i mir.

Blagdan Krštenja Gospodinova

Blagdanom Isusova krštenja na Jordanu završava božićno vrijeme a počinje vrijeme kroz godinu. Blagdan Kristova krštenja je priprava za naše putovanje po stazama liturgijske godine da bismo znali živjeti kao Božja djeca i dostojno slaviti druga Božja otajstva, po kojima nam stiže punina spasenja i posvećenja.

Na ovaj su se blagdan preko župne mise u 10 sati krstila dva dječaka: Šimun Petar Zubić sin Ivana i Ivane r. Knezović i Toma Poljak sin Darka i Maje r. Peraica.

Kao što se na Isusovu krštenju nebo se otvorilo i sišao Duh Sveti u liku goluba Goluba, a s neba se začuo Glas: „Ti si Sin moj ljubljani, u Tebi mi sva milina!“ – tako je i u trenutku krštenju Šimuna Petra i Tome Božji glas progovorio i nebo se otvorilo dok ih je svećenik krstio na rukama njihovih kumova i roditelja. Krštenjem su postali djeca Božja. Prihvaćajući Krista i njegovu riječ neka ova dva dječaka počnu novi život ispunjeni i ojačani Duhom Svetim.

Nedjelja Božje riječi

Treća nedjelja vremena kroz godinu u liturgijskome ritmu slavi se kao Nedjelja Božje riječi. Ta odluka pape Franje, izražena apostolskim pismom *Aperuit illis* od 30. rujna 2019., izrasla je iz želje da Božja riječ u životu Crkve bude na dublji način prepoznata kao izvor snage za život vjere te kao milosno mjesto Kristove spasenjske prisutnosti u njegovu narodu. Zato smo ove godine nastojali u propovijedima na Nedjelja Božje podsjetiti vjernike na ono što se po snazi naviještanja Riječi zbiva u svakome liturgijskome slavlju da po slušanju Božje riječi, liturgija postaje milosno mjesno prisnoga zajedništva s uskrslim Gospodinom jer kad se u zajednici vjernika naviještaju sveta Pisma, sam Krist govori svojoj Crkvi.

Ovom prigodom u našoj crkvi smo vjernicima izložili ručno uvezana Biblija u izdanju Mozaik knjige, koja sadrži više od 300 reprodukcija ilustracija koje potanko slijede i do 1000 godina stare izvornike.

Neka nas Nedjelja Božje riječi potakne na bolju pozornost prema vrijednosti navještanja Božje riječi;

ponovno otkrivanje sakramentalnosti Božje riječi kao načina uprisutnjenja Krista u zajednicu vjernika; uočavanje nutarnjega ustroja i slijeda sveto-pisamskih čitanja u liturgijskim vremenima; obnovljena svijest o vrijednosti slušanja Riječi; briga za stalne službe čitača i psalmista, kao i za njihovu prikladnu pripravu; pozornost za obredne knjige koje sadrže Božju riječ (Lekcionar i Evanđelistar); osjetljivost za dostojanstvo mjesta navještanja Riječi; geste čašćenja Riječi (ophod, poklici, kađenje, ljubljenje evanđelistara, znamen križa), trenutci šutnje koji omogućuju udomljenje Riječi u srcima vjernika.

Božja riječ, živa i djelotvorna po snazi Duha Svetoga, u liturgiji Crkve nastavlja: pozivati, poučavati, rasvjetljivati, koriti, tješiti, poticati, buditi nadu, ozdravljati, oslobađati, krijepiti. Stoga se Crkva u svakome liturgijskom slavlju izručuje preobražajnoj snazi Božje riječi.

Svijećnica

Svijećnica ili Prikazanje Gospodinovo je crkveni blagdan koji se slavi 40 dana poslije Božića, što je 2. veljače. Blagdan se temelji na događaju koji opisuje evanđelist Luka navodeći da je Marija nakon određenog vremena od poroda morala, po Mojsijevu Zakonu, u Hram na tzv. očišćenje i posvećenje. Taj se dan po običaju za vrijeme svetih

misa blagoslovili svijeće koje su vejrnici donije.

Paljenjem i blagoslovom svijeća nastoji se naglasiti to da je Isus Svjetlost na prosvjetljenje naroda i s druge strane, naš hod prema toj svjetlosti u procesiji. A nadahnuće za to je opet Evanđelje po Luki koje nam govori da je u trenutku kad su Marija i Josip došli izvršiti čišćenje i prikazanje

prema Mojsijevu Zakonu, svetoj obitelji prišao pravedan i bogobožan čovjek Šimun i za malog Isusa prorekao da je On "svjetlost na prosvjetljenje naroda".

Tog se dana u jednom spajaju i Božić i Uskrs. Božić zato jer je Isus još maleno dijete, rođeno tek prije 40 dana. Uskrs zato jer je ovime već najavljena njegova otkupiteljska žrtva.

Blagdan bl. Alojzija Stepinca

Četvrtu srijedu pobožnosti svetom Josipu, 10. veljače 2021., ujedno spomendana blaženika Alojzija Stepinca, predvodio je fra Mladen Marić, župni vikar župe Gospe Sinjske. Propovijed je fra Mladen započeo riječima nade i odvažnosti te okupljenim vjernicima istaknuo važnost i svetost svetog Josipa i blaženog kardinala Alojzija Stepinca. Primjeri sv. Josipa i bl. Alojzija Stepinca za nas katolike Hrvatskoga naroda osobito su važani jer u njima na doista herojski način nalazimo konkretno ostvarenu ljubav prema Bogu i čovjeku, vjernost Crkvi i Mariji i Isusu. A našeg blaženika iskrena ljubav prema svome narodu nije omela da jednako poštuje sve ljude svih rasta, vjera i staleža te odlučnost da u svom životu – osobito u svom pastirskom služanju u teškim vremenima rata i poraća – ostane dosljedan onomu što vjeruje i naučava.

Zavjetna misa i krunica na Gradu

Svakog petnaestog u mjesecu vjernici i svećenici hodočeste prema Gradu, mjestu gdje su 1715. god. franjevci, žene i vojnici isprosili zagovor nebeske Majke u obrani Sinja i Cetinske krajine. Svim vjernicima toplo preporučujemo ovu mjesečnu duhovnu obnovu na mjestu na kojem su generacije vjernika svojim molitvama i zavjetima čuvala živim sjećanje na tako slavne i milosne događaje.

U novije vrijeme franjevci su uz stazu postavili veličanstvene postaje križnog puta. Nekoliko minuta pješice od Svetišta, i hodočasnici se već nalaze pred prvom postajom križnog puta. Grad Sinj je uredio pješačku stazu, koja je noću osvijetljena, pa je moguće imati pobožnost i u sumrak ili noću. Od podnožja Gospinog grada do crkve na Tvrđavi nalazi se 14 postaja, djela 14 poznatih hrvatskih umjetnika. Postaje su blagoslovljene 18. ožujka 2016.

u 300. obljetnici krunjenja slike Čudotvrne Gospe Sinjske, a zajednice župe i hodočasnici već godinama obavljaju pobožnost na ovom svetom tlu, osobito u vremenu korizme.

Došavši na vrh, pruža se prekrasan pogled na Sinj i pitomu cetinsku dolinu. Hodočašće završava kod kipa Čudotvornej Gospi Sinjskoj, koji se nalazi neposredno uz zavjetnu crkvu.

Pepelnica ili Čista srijeda

Pepelnicom ili Čistom srijedom započinje korizma, vrijeme od 40 dana, priprava za proslavu Kristova vazmenog otajstva. Pepelnica nas poziva na dublje promišljanje i promjenu srca. U našem Svetišću započeli smo korizmeni hod na Čistu srijedu, 17. veljače 2021., obredom pepeljanja preko svetih misa u 7, 8, 9 i 18 sati. Ovu smo korizmu u Godini sv. Josipa odlučili razmatrati o pet osobina sv. Josipa: jednostavnost, rad, odmor, obtelj, Isus i Marija. Ove osobine koje su resile sv. Josipa i mi kroz ovo vrijeme korizme želimo i u svom životu živjeti, kako bi nam ovo sveto vrijeme bilo plodonosno za našu dušu.

Pepelnica svoj naziv vuče iz obreda pepeljanja, odnosno tada svećenik vjernike posipa pepelom po glavi ili im, već prema običajima kraja, pepelom pravi znak križa na čelu, i pri tome izgovara riječi: "Obratite se i vjerujte evanđelju". Ponegdje se mogu čuti i riječi iz ranijih obrednika: "Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah vratiti".

Čista srijeda je dan koji nas svojom simbolikom poziva postajati sve više i više Božja djeca, odnosno kroz naredno vrijeme korizme nastojati mijenjati vlastito ponašanje, i to posebno kroz ova dva vida: s jedne strane zauzetijim nastojanjem oko odbacivanja svih onih osobnih mana koje jasno uviđamo i za koje itekako osjećamo da nas čine manje ljudima, a s druge strane u nastojanju oko opredjeljivanja za dobro, za pozitivnosti, za pomaganje drugima, za osjećaj prema ljudima u potrebi itd. U tom je smislu važno ne zanemariti ni jedan ni drugi

vid, odnosno važno je i odreći se nečega i opredijeliti se za nešto.

Uz post, pokoru i brigu za bližnjega, Crkva će zato posebno naglašavati i važnost ustrajne molitve, kako osobne, tako i zajedničke, a u tom će smislu naročito poticati na pobožnost križnoga puta. Takvo izgrađivanje i pojedinaca i zajednice kroz navedene oblike odricanja i molitvenog predanja, ima za cilj voditi nas u sve dublje proživljavanje i razumijevanje Kristova vazmenoga otajstva, te konačno do duboke zahvalnosti Presvetome Trojstvu na daru otkupljenja.

Pobožnost sv. Josipu

Papa Franjo proglasio je 8. prosinca 2020., crkvenu Godinu sv. Josipa koja će trajati do 8. prosinca 2021. Odluka je donesena u obliku apostolskog pisma *Patris corde* koje je Sveta Stolica objavila na 150. godišnjicu proglašenja Marijina zaručnika zaštitnikom Katoličke Crkve. Taj mu je naslov 8. prosinca 1870. godine dodijelio blaženi papa Pio IX. odlukom *Quemadmodum Deus*. U sklopu proglašenja Godine sv. Josipa, Sveti je Otac Franjo pozvao vjernike da se utječu velikom svecu, istaknuvši kako sv. Josipa trebamo moliti "samo za milost nad milostima: naše obraćenje".

U prigodi proglašenja Godine sv. Josipa Velika u našem smo Svetištu u srijedu 20. siječnja 2021. započeli pobožnost svetom Josipu. To je duhovna aktivnost koja se sastoji od 19 srijeda, kao poveznica s 19. danom mjeseca ožujka kada cijela Crkva slavi svetog Josipa, zaručnika Blažene Djevice Marije. Kroz ovih 19 srijeda, povezujemo tri Josipove svetkovine: Sv. Josip, zaručnik BD Marije (19. ožujka), Sv. Josip, radnik (1. svibnja) i Sv. Josip, zaštitnik Hrvatske (10. lipnja).

Molitva sv. Josipu

Zdravo, Čuvaru Otkupiteljev,
Zaručnice Blažene Djevice Marije.
Tebi je Bog povjerio svoga jedinoga Sina;
U te je Marija pohranila svoje povjerenje;
uz tebe je Krist postao čovjekom.

Blaženi Josipe, podari i nama svoje očinstvo
i vodi nas putem života.
Pribavi i nama milost, milosrđe i odvažnost
i brani nas od svakoga zla. Amen.

Hrvatski je sabor 10. lipnja 1687. sv. Josipa izabrao za zaštitnika ovim riječima: „Sveti Josip, Krista Spasitelja vjerni hranitelj, Djevice Bogorodice djevičanski zaručnik, za posebnog zaštitnika Kraljevine Hrvatske u Državnom saboru godine 1687. od redova i staleža jednoglasno je odabran.“

Za vrijeme velike pobožnosti molimo na 5 velikih nakana: za uspješan završetak školovanja djece i mladih, za pronalaženje radnog mjesta i pravednu plaću, za dar bračnog partnera i brak blagoslovljen ljubavlju i djecom, za duhovna zvanja u Domovini i odgovorno vršenje povjerenih dužnosti u obitelji, zajednici i Domovini, za oslobođenje od bolesti te za blagu i svetu smrt.

U ovih pet nakana prepoznamo 5 Josipovih kvaliteta: sveti je Josip školovao - odgajao Isusa, svetog Josipa prepoznamo kao radnika i zaštitnika radnika i rada, sveti je Josip glava Svete nazaretske obitelji, sveti je Josip odgajao vrhovnog svećenika i odgovornijeg, odnosno dosljednijeg izvršitelja dužnosti odnosno misije koju mu je Bog Otac povjerio, sveti je Josip preminuo u dobrom društvu BD Marije i Isusa Krista.

Križni put

Križ je središnji simbol kršćanstva. Cjelokupna kršćanska simbolika izvire iz „znaka“ križa. Bogu je iz prevelike ljubavi prema čovjeku pošao na križ. Zato je križ znak vjere i ljubavi, a potom i nasljedovanja Isusa Krista.

A križ nije razumljiv bez križnoga puta i njegovih postaja. One nas uvode u Kristov nutarnji život. Tijekom slavlja Kristova križnog

djeca: dječji zbor, ministranti, prvopričesnici i učenici iz osnovnih škola Marka Marulića, Ivana Lovrića i Fra Pavla Vučkovića. U 17.15 predmolili su bogoslovi franjevački i dijacezanski, svećenici, čitači. U 20 sati predmolili su framaši, krizmanici i mladi. Ovogodišnji korizmeni propovjednik bio je don Jure Bjeliš, rektor CBS-a u Splitu. On nas je kroz svoje propovijedi koje je temeljio na Božjoj riječi približavao tajni vazmenog otjastva.

puta kroz četrnaest postaja razmatramo Kristovu muku koja je počela kada su ga osudili na smrt a trajala je do trenutka polaganja njegova mrtva tijela u grob. Korizmeno vrijeme obasjava misterij križa koji je za nas kršćane mjesto Božje proslave.

Križni put u svetištu Gospe Sinjske molili smo svakog korizmenog petka u 13, 17.15 i 20 sati. U 13 sati predmolila su

Turnir za krizmanike

Malonogometni turnir za krizmanike župe Gospe Sinjske odigran je od 8. do 20. ožujka 2021.

Turnir se odigravao na novouređenom igralištu sportskog centra OŠ Marka Marulića. Bila je to pozitivna promocija sporta i zdravog načina života kao i zajedničkoga sportskog druženja i upoznavanja mladih.

Na turniru je sudjelovao 13 ekipa kandidata za sakrament krizme 2. i 3. razreda srednjih škola iz župe Gospe Sinjske. Turnir se igrao u četiri skupine, a prve dvije najuspješnije iz svake skupine igrale su za polufinale, odnosno finale. Završnica turnira je

bila uzbudljiva i za gledatelje dopadljiva. Moglo se vidjeti mnoštvo lijepih poteza u igri nadarenih mladih nogometaša, ovogodišnjih župnih krizmanika. Na kraju je najuspješnija ekipa turnira bila Need for speed, drugi su bili krizmanici ekipe Jasani, a treće mjesto je pripalo ekipi Katalizatori.

Uz ekipne nagrade, nagrađen je Petar Vuko kao najbolji igrač-strijelac. Sve odigrane utakmice na turniru pratio je i sudio David Jukić.

Hvala ravnatelju OŠ Marka Marulića gosp. Marku Križancu koji nam je za ovogodišnji malonogometni turnir krizmanika ustupio igralište i sam se brinuo da sve bude u najboljem redu.

Pobožnost sv. Anti

Utorak 16. ožujka 2021. u našem smo Svetištu započeli pobožnost 13 utoraka svetom Anti. Svaki utorak nakon večernje mise u 18 sati do spomendana svetog Ante 13. lipnja molimo za njegov zagovor.

Utorak je posvećen svetom Anti, jer su toga dana njegovi smrtni ostaci preneseni u Padovu i pokopani u crkvi sv. Marije, kasnije pretvorenoj u veličanstvenu Svečevu baziliku. Utoraka je 13, na spomen 13. lipnja, datuma preminuća ovog, u cijelom svijetu, omiljenog sveca.

Molitva sv. Anti

Milostivo primi, o Bože, moju prošnju i okruni moje smjerno pozdanje, koje stavljam u zasluge Isusove i zagovor sv. Ante, utješi moje ražalošćeno srce i milošću mi pomози u ovoj nevolji. Pokaži se na meni pravim pomoćnikom, kao što te veličaju i slave bezbrojni, koje si tako milostivo uslišao i iz njihove ih nevolje oslobodio. Tebe, veliki prijatelju Božji, sveti Ante, ponovno molim za tvoje vanredne milosti, kojima si na zemlji svijetlio i kojima si nedokučivo blaženstvo u nebu postigao te za onu svetu ljubav, kojom si pobožno svoje srce često Bogu i Spasitelju predavao, da me svojim zagovorom u mojoj nevolji podupreš svojom moću, koju ti je Bog dao, te meni od Njega potrebitu milost prosiš. Amen.

Igrokaz o sv. Josipu

Na devetu srijedu velike devetnice, 17. ožujka 2021., koju molimo na čast sv. Josipa u Godini sv. Josipa, članovi Dječjeg zbora izveli su igrokaz “Slavimo sv. Josipa i tatu”. Djeca su kroz igrokaz približila gledateljima život sv. Josipa i čestitala dan očeva. Sveti Josip simbol je samozatajnog i posvećenog čovjeka i simbol očinske figure, a Hrvatska ga je proglasila i svojim zaštitnikom. Štuje se kao zaštitnik cijele Crkve i svake obitelji. Zaštitnik je napose očeva, muževa te svih zanatlija i radnika.

Sveti Josip

U petak, 19. ožujka 2021. svečano je proslavljena svetkovina sv. Josipa. Svetom misom predsjedao je župnik fra Perica. U homiliji je istaknuo važnost Josipa, i njegove kreposti poniznosti koja je početak svakog razgovora i o Bogu i o čovjeku. Propovjednik je naglasio da se i mi kao kršćanske duše moramo vratiti slušanju Boga za svoj život.

Svetkovini su prethodile velika devetnica od devet srijeda. Tijekom velike devetnice razmatralo se o pismu pape Franje „Očevim srcem“ kojim je započeo proslavu Godine svetoga Josipa. Devetnicu su predvodili svećenici iz samostana. Devetnica je bila prožeta temom krjeposti koje su resile život svetoga Josipa, ali koje su potrebne i nama kako bismo ostvarili sveti i blaženi život.

Glavice

Na bladan Svete Obitelji, 27. prosinca 2020. vjernici Glavica proslavili su blagdan svetog Ivana, apostola i evanđelista, zaštitnika mjesta.

Svetu misu predslavio je župnik fra Perica Maslač uz koncelebraciju župnog vikara Glavica fra Marka Đereka. Poštivajući epidemiološke mjere, mnogi vjernici su ispunili prostor ispred crkve, a bilo je lijepo vidjeti i mlade obitelji s djecom na misnom slavlju.

Započinjući homiliju župnik fra Perica kazao je: „Temeljna blagovijest ovih dana jesu Riječi koje je sveti Ivan na početku svetog Evanđelja zapisao „ Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama“.

Ta Riječ je Isus Spasitelj, Bog koji po malom djetetu postaje vidljiv,

Bog koji se može čuti i vidjeti, Bog u jaslucama.

Svetkovina Božića nastavlja se u slavljenju svete Obitelji; Isusa, Marije i Josipa. Sveti Josip je najbrižniji otac obitelji. Marija je najveća i najsvetija majka koju je svijet vidio. A dijete Isus je naj-savršenije dijete – Bog - Čovjek. Oni su sveti jer su potpuno okrenuti Bogu, otvoreni za ostvarenje Njegove volje.

Obitelj je mjesto u kojem se uči primati i davati, govoriti i šutjeti, praštati i ljubiti. U obitelji se uči radovati i slaviti život. Obitelj je temeljna sastavnica ljudskog postojanja, rasta, izgradnje, sazrijevanja i iskustva životne punine. Blagdan svete Obitelji stavlja nam pred oči svetu Obitelj kao poseban uzor i neiscrpan primjer koji smo pozvani truditi se i nasljedovati u našim obiteljima.

Život svete Obitelji bio je težak, ali je to bio ispunjen život jer im je Bog davao snagu i vodio ih kroz poteškoće. Fra Perica se upitao: Kakve su danas naše obitelji, žive li one po Božjim zapovijedima? Možemo li imati blagoslov ako su nam Bog i vjera na zadnjem mjestu? Očitujemo li mi i živimo svoju vjeru ako nekoliko puta godišnje dođemo na svetu misu, a za sve drugo imamo vremena? Možemo li osjećati blagoslov ako žena bježi od majčinstva, a muž je u tome podupire, jesmo li otvoreni za život? Kakva će biti budućnost hrvatskog naroda ako je više umrlih nego rođenih.

U našim obiteljima je puno psovke i proklinjanja, a psovka je Sotonin luksuz i tu nema vjere već vlada bezboštvo. Naši mladi,

sinovi i kćeri odlaze i dolaze, rade što hoće, bez reda i odgovornosti i tu nema blagoslova. Koliko li je samo grijeha u našem životu i nepoštivanja Boga. Ima li molitve u našim obiteljima i što krijepi naše duše, zapitao nas je fra Perica.

Papa Franjo proglasio je godinu svetog Josipa. Stavio nam je fra Perica na srce da se utječemo svetom Josipu za naše obitelji, a posebno za očeve. Molimo zagovor i svetog Ivana da se vratimo sakramentalnom životu i da današnje neprilike izliječimo i Bogu se vratimo.

Na kraju misnog slavlja zahvalio je fra Marko župniku fra Perici na dolasku, homiliji, te svima koji doprinose našoj živoj zajednici.

Vjernici Glavica su u nedjelju, 7. veljače 2021. misnim slavljem u 10.30 sati po prvi put proslavili blaženog Alojzija Stepinca kao suzaštitnika mjesta Glavica.

Svetkovini je prethodila trodnevna duhovna priprava na koju su se vjernici rado odazvali moleći krunicu i litanije blaženom Alojziju, pristupajući sakramentu pomirenja i svetoj misi. Trodnevnicu je predvodio naš župni vikar fra Marko Đerek.

Bili su to dani od velike duhovne koristi, na slavu našem Spasitelju i blaženom Stepincu. Sluge Božje, blaženici ili sveci, uzori su i primjeri koji nas potiču na što zauzetije dosljedno, životno i svjedočko nasljedovanje.

Nedjeljnim misnim slavljem predsjedao je fra Domagoj Volarević, profesor na KBF-u, uz koncelebraciju fra Marka. Približio nam je fra Domagoj važne odrednice u životu blaženog kardinala Stepinca:

U posljednje vrijeme lome se koplja o blaženom Alojziju i to nas kao vjernike ne čini

ravnodušnima. Nažalost, to je postalo dnevno političko pitanje. Pitanje blaženstva i svetosti nije velika razlika prema Bogu.

Blaženi Alojzije bio je mučenik. Što znači biti mučen?

Svi svjetski jezici su preveli grčku riječ martiri, što znači – svjedok, onaj čije se riječi i djela slažu. Alojzije Stepinac je svjedok za istinu Kristove Riječi. Vjernost istini stajala ga je progona, zatvora i na kraju smrti. Njegova snaga u borbi protiv zla bio je Isus Krist. Bio je neustrašivi pastir, primjer apostolskog žara i kršćanske čvrstoće.

Više nego ikad, današnji čovjek treba svjedoke istine Evanđelja.

Kazao je fra Domagoj da je svatko od nas pozvan živo svjedočiti vjeru. Blaženi Alojzije se za pravdu borio do smrti. Ali danas svi traže pravo, nitko ne traži pravdu. Pravda je zahtjev, zakon, dati svakome ono što mu pripada. To je najprije ljudsko dostojanstvo. Gledati jedni u drugima ljude, bližnje, nekoga prema kojemu je moj život upućen. Pravda počiva na istini. Blaženi Alojzije je u svakom čovjeku vidio brata. Pravdu u našim međuljudskim odnosima treba najprije tražiti u našoj obitelji, među svojim najbližima, da budemo jedni drugima dar.

Nije lako biti pravedan. Kršćanstvo traži trajno svjedočenje. Kršćanin znači biti drugi Krist. Danas lako gubimo kršćanski identitet, stalno se žalimo, nismo otvoreni za svjedočanstvo Kristovo. Stavio nam je fra Domagoj na srce da u svakom trenutku svog života tražimo pravdu i tada će naše kršćanstvo biti jednostavnije. Cijeli svoj život upravimo Bogu i to je naš put k blaženstvu.

U Svetom Pismu Isus nikada nikoga nije nazvao svetim, ali je u

govoru na gori govorio o blaženima. Blažen ili svet, pustimo da to netko drugi riješi, a mi se molimo blaženom Alojziju da kao pojedinci i kao narod vjerno ostanemo uz Krista.

Život Alojzija Stepinca je primjer hrabroga neustrašivoga života Krista Gospodina i Evanđelja. Svoj život dati kao svjedočanstvo za Boga i Crkvu. To je poziv i nama danas, svjedočiti za Krista Gospodina.

Neka nas nikakva politička prepucavanja ne udalje od spoznaje da se u Crkvi Božjoj i u svijetu ništa vrijedno i za vječnost korisno ne događa bez molitve i žrtve. Na kraju misnog slavlja fra Marko je za sve zahvalio dragom Bogu, fra Domagoju koji je sijao Riječ, vjernicima koji su zdušno prihvatili blaženog Alojzija Stepinca kao suzaštitnika našeg mjesta, molili mu se i okupljali se oko stola Gospodnjega slaveći svetu Euharistiju.

Brnaze

Iz života zajednice:

Nakon božićnog vremena u Zajednici sv. Nikole Tavelića u Brnazama pastoralni život se odvijao u znaku epidemioloških mjera koje su u mnogočemu ograničile pastoralni rad. Od mjeseca listopada pjevački zborovi nemaju susrete, susreti djece također se ne održavaju. Katehetski susreti za predkrizmanike, krizmanike i prvopričesnike odvijaju se prema posebnom rasporedu. Zbog mjera o javnom okupljanju uvedena je nedjeljom još jedna sveta Misa, pa se nedjeljom slave tri svete mise u Društvenom domu. Na poziv Splitsko-makarske nadbiskupije u nedjelju 17. siječnja, organizirano je prikupljanje milodara za stanovnike Sisačko-moslavačke županije koja je pogođena razornim potresom. U subotu 30. siječnja, održan je susret s roditeljima kandidata za Prvu svetu pričest iz Brnaza. Na susretu je donošena odluka da se prvopričesničko slavlje za zajednicu u Brnazama organizira u subotu 29. svibnja. Zbog epidemiološke situacije i izgradnje crkve, Prva sveta pričest i ove godine će se slaviti u župnoj crkvi Čudotvorne Gospe Sinjske. Vjekoslav Čarić i Nevenka r. Romac u petak 5. veljače, proslavili su 60 godina braka. U crkvi Čudotvorne Gospe Sinjske u svetoj Misi zahvalili su Bogu što je bio uz njih u dobru i zlu, zdravlju i bolesti. U nedjelju 14. veljače, održana je proslava Gospe Lurdske, suzaštitnice zajednice od 1982. godine. Proslavi je prethodila trodnevica od 11.

- 13. veljače. Na dan proslave slavljene su dvije mise u 9 i 10.30 sati. Misom u 9 sati predsjedao je fra Boris Čarić, a središnjim slavljem u 10.30 sati predsjedao je fra Krešo Samardžić. Tijekom korizmenog vremena pobožnost Križnog puta u zajednici se molila petkom u 17 sati, a poslije pobožnosti se slavila sveta Misa. Na prvi korizmeni petak održan je susret s roditeljima kandidata za sakrament Krizme iz Brnaza. Na susretu roditelji su upoznati sa slavljem Krizme u Župi Gospe Sinjske i drugim detaljima vezanim uz ovaj sakrament inicijacije. U subotu 27. veljače, slika Gospe od Zdravlja na Brnaškom groblju vraćena je u nišu grobnog zida. Iznad niše otkrivena je i kamena ploča s važnom godinom koja otkriva početke prisutnosti Gospine slike. Nakon restauracije ploče otkriven je natpis: „GG 1856 UČINITE

ZADUŠBINE NA POSLENJE BDM OD ZDRAVLJA ZA DUŠE OD OČIŠĆENJA“. U petak 12. ožujka, održan je 5. Križni put Brnaškom glavicom do križa. Za učenike od 1.-8. razreda u subotu 13. ožujka, održan je katehetsko-rekreativni susret prigodom Papinog dana. Cijeli susret održao se je na vanjskom prostoru zbog epidemioloških mjera. Uoči blagdane svetog Josipa tiskane su prigodne sličice s molitvom sv. Josipu u prigodi svečeve godine koja se slavi u Katoličkoj crkvi. Također je tiskan i novi broj pastoralnog listića *Sv. Nikola Tavelić* kako bi vjernici imali na vrijeme sve važne informacije uoči Vazmenog trodnevlja i Uskrsa.

Izgradnja crkve:

Prva faza radova na postavljanju kamene fasade na središnjoj

lađi crkve privode se završetku. U mjesecu veljači postavljeno je 26 prozora na središnjoj lađi crkve. Ostatak stolarije bit će

postavljen u drugoj fazi poslije Uskrsa. Završetkom ove faze crkva će u potpunosti biti zatvorena. Projekt priključka oborinskih

voda na opojne bunare također je doveden kraju. U tijeku su radovi spajanja crkve na vodovodnu mrežu.

Kršteni

13. 12. 2020.

1. **Luca Tomić**
(rođ. 27.9. 2020.)
Stipe Tomić i Viktorija r. Dotur

19.12. 2020.

2. **Matko Jagnjić**
(rođ. 25.10. 2020.)
Jurica Jagnjić i Branka r. Laco

27.12. 2020.

3. **Marija Vučković**
(rođ. 11. 9. 2020.)
Ivan Vučković i Ivana r. Prelaz

27.12. 2020.

4. **Emili Paštar**
(rođ. 10. 9. 2020.)
Ante Paštar i Nikolina r. Batarelo

27.12. 2020.

5. **Ani Poljak**
(rođ. 17. 9.2020.)
Ante Poljak i Anamarija r. Šuste

27.12. 2020.

6. **Lovre Šušnjara**
(rođ. 10. 9.2020.) Josip
Šušnjara i Lucijana r. Grubišić

7. **Magdalena Iva Marković**
(rođ. 8.10.2020.)
Igor Marković i Danijela
r. Filipović Grčić

8. **Ante Jukić Bračulj**
(rođ. 28. 7.2020.)
Nebojša Jukić Bračulj i Tea
r. Jagnjić

9. **Toni Vučković**
(rođ. 3.11.2020)
Mislav Vučković i Tina r. Širović

3. 1. 2021.

10. **Ante Matic**
(rođ. 23.10.2020)
Tomislav Matic i Ana r. Marković

10. 1. 2021.

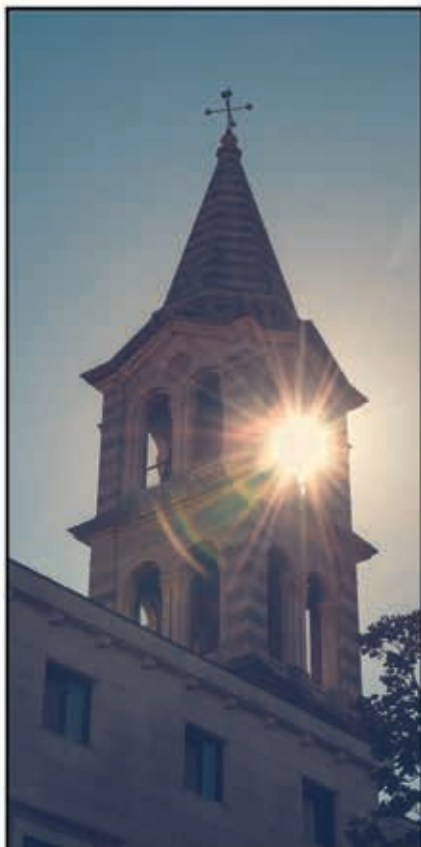
11. **Šimun Petar Zubić**
(rođ. 1.7. 2020.)
Ivan Zubić i Ivana r. Knezović

12. **Toma Poljak**
(rođ. 30. 9. 2020.)
Darko Poljak i Maja r. Peraica

13. **Petar Čarić**
(rođ. 12.12. 2020.)
Jurica Čarić i Marija r. Sabadija

14. **Ivan Mateo Mastelić**
(rođ. 24. 9. 2020.)
Stipe Mastelić i Stella Petra
r. Pavlinušić

15. **Noa Knez**
(rođ. 12.10. 2020.)
Josip Knez i Tina r. Paić

16. 1. 2021.

16. **Karlo Ajdučić**
(rođ. 15.10. 2020.)
Dino Ajdučić i Marija r. Čovo
17. **Anica Jukić**
(rođ. 20.10. 2020.)
Tomislav Jukić i Katarina r. Šipić

17. 1. 2021.

18. **Tea Runje**
(rođ. 21.10. 2020.)
Ivan Runje i Antonija r. Odrlijn

21. 1. 2021.

19. **Antonio Jelinčić**
(rođ. 21. 8. 2020.)
Ante Jelinčić i Ela r. Prkić

24. 1. 2021.

20. **Jozo Smoljo**
(rođ. 1. 9.2020.)
Petar Smoljo i Anita r. Bulj

31.1. 2021.

21. **Leon Marić**
(rođ. 3. 9. 2020.)
Ivan Marić i Marijana r. Škaro

6. 2. 2021.

22. **Irina Bogdan**
(rođ. 5. 9. 2020.)
Ante Bogdan i Jelena r. Bitunjac

7. 2. 2021.

23. **David Masle Budimir**
(rođ. 5.11. 2020.)
Marko Masle Budimir i Marija
r. Banović

13. 2. 2021.

24. **Ela Bešlić**
(rođ. 29.11. 2020.)
Matko Bešlić i Maja r. Bitunjac
25. **Marin Budiša**
(rođ. 7. 1.2021.)
Marko Budiša i Ivana r. Budiša

14. 2. 2021.

26. **Roza Crnjac**
(rođ. 9. 7.2020.)
Stipe Crnjac i Jelena r. Bezer
27. **Iris Runje**
(rođ. 4.12.2020.)
Josip Runje i Marija r. Lekšić

20. 2. 2021.

28. **Niko Drašković**
(rođ. 11.11.2020.)
Marko Drašković i Ines r. Tičinović

21. 2. 2021.

29. **Lucija Šimleša**
(rođ. 5.12.2020.)
Antonio Šimleša i Anita r. Podrug
30. **Pavle Pavić**
(rođ. 18.3.2020.)
Ivan Pavić i Ena r. Antunac

7.3. 2021.

31. **Emma Vučković**
(rođ. 15.12.2020.)
Tomislav Vučković i Ana r. Balajić

13. 3. 2021.

32. **Natali Bikić**
(rođ. 30. 11. 2020.)
Mario Bikić i Ivana r. Bilobrk

14. 3. 2021.

33. **Ante Ivković**
(rođ. 16. 12. 2020.)
Ante Ivković Jelena r. Matulić
34. **Josip Domagoj Cvitković**
(rođ. 2. 5. 2019.)
Mislav Cvitković i Anđela
r. Vrdoljak

20. 3. 2021.

35. **Roko Poljak**
(rođ. 21. 8. 2020.)
Bože Poljak i Ana r. Cvrnje

21. 3. 2021.

36. **Marija Masnić**
(rođ. 11. 12. 2020.)
Stipe Masnić i Marina r. Mandac
37. **Rita Poljak**
(rođ. 7. 11. 2020.)
Tino Poljak i Ivana r. Bandić
38. **Mirjam Marković**
(rođ. 30. 12. 2020.)
Frano Marković i Jelena r. Bašić

Vjenčani

23. 1. 2021.

1. Mario Vladova i Antonia Jenjić

30. 1. 2021.

2. Tomislav Ezgeta i Ivana Poljak

12. 2. 2021.

3. Marin Gaurina i Ivana Jelinčić

13. 2. 2021.

4. Antonio Martinović i Ana Munivrana

13. 2. 2021.

5. Jerko Perić i Ana Stipanović

20. 2. 2021.

6. Goran Dlaka i Jelena Bašić

Umrli

1. Ante Mandac
(*4. 6.1931. - †9. 12. 2020.)	22. Josip Župić
(*13. 9.1937. - †30. 12. 2020.)	43. Milica Bosančić
(*7. 3.1933. - †11. 2. 2021.)
2. Ante Čarić
(*1. 8.1950. - †10. 12. 2020.)	23. Marko Klarić
(*20. 4.1938. - †30. 12. 2020.)	44. Tonći Jenjić
(*18. 1.1967. - †11. 2. 2021.)
3. Kata Buljan
(*15. 7.1932. - †11. 12. 2020.)	24. Boško Grčić
(*15. 9.1956. - †2. 1. 2021.)	45. Tomica Šošo
(*19.10.1936. - †14. 2. 2021.)
4. Tanja Jagnjić
(*12.11.1971. - †13. 12. 2020.)	25. Anđa Stupalo
(*25. 2.1931. - †2. 1. 2021.)	46. Slavka Milić
(*20. 1.1942. - †15. 2. 2021.)
5. Ante Batarelo
(*29.10.1949. - †13. 12. 2020.)	26. Josip Labrović
(*24. 5.1933. - †3. 1. 2021.)	47. Ana Cvrnje
(*15. 6.1931. - †18. 2. 2021.)
6. Tonka Bulj
(*25.10.1951. - †14. 12. 2020.)	27. Jerko Đipalo
(*3.10.1947. - †4. 1. 2021.)	48. Petar Labrović
(*9. 7.1944. - †22. 2. 2021.)
7. Anka Ivanović Samac
(*4. 1.1933. - †15. 12. 2020.)	28. Ivan Librenjak
(*18. 8.1930. - †4. 1. 2021.)	49. Ivan Skejić
(*12.10.1998. - †27. 2. 2021.)
8. Matija Maša Milošević
(*21.10.1926. - †15. 12. 2020.)	29. Stipe Karačić
(*12. 9.1940. - †6. 1. 2021.)	50. Dujo Labrović
(*17.10.1933. - †28. 2. 2021.)
9. Jure Vučemilo
(*12. 4.1938. - †15. 12. 2020.)	30. Iva Asanović
(*26. 6.1936. - †12. 1. 2021.)	51. Milica Modrić
(*22. 9.1933. - †28. 2. 2021.)
10. Mate Talaja
(*30.10.1941. - †16. 12. 2020.)	31. Anka Milanović
(*13. 1.2021. - †13. 1. 2021.)	52. Živko Samardžić
(*14. 2.1957. - †1. 3. 2021.)
11. Ante Milun
(*4.12.1954. - †16. 12. 2020.)	32. Radoslav Podrug
(*6. 8.1938. - †14. 1. 2021.)	53. Snježana Milanović
(*29. 1.1954. - †5. 3. 2021.)
12. Ivanka Vučković
(*4. 2.1930. - †17. 12. 2020.)	33. Dražen Cvitković
(*13.11.1959. - †15. 1. 2021.)	54. Luka Labrović
(*19.10.1940. - †6. 3. 2021.)
13. Ana Cvrnje
(*10.10.1924. - †18. 12. 2020.)	34. Ivan Šimac
(*15.12.1930. - †21. 1. 2021.)	55. Marija Barać
(*22. 6.1953. - †6. 3. 2021.)
14. Ante Benja
(*24. 9.1945. - †17. 12. 2020.)	35. Vili Salzburger
(*8. 8.1957. - †25. 1. 2021.)	56. Jela Cvrnje
(*5.11.1946. - †8. 3. 2021.)
15. Mara Bareza
(*15. 8.1944. - †21. 12. 2020.)	36. Bože Poleš
(*30. 9.1939. - †25. 1. 2021.)	57. Ivana Filipović Grčić
(*14. 11. 1982. - †11. 3. 2021.)
16. Božo Malbaša
(*14. 1.1939. - †21. 12. 2020.)	37. Anka Vrlić
(*2. 9.1925. - †26. 1. 2021.)	58. Frano Čukušić
(*15. 11. 1954. - †13. 3. 2021.)
17. Marija Svalina
(*9.11.1936. - †31. 12. 2020.)	38. Ivan Runje
(*25.11.1944. - †27. 1. 2021.)	59. Branko Jagnjić
(*25. 8. 1936. - †14. 3. 2021.)
18. Šima Bilić
(*9.11.1930. - †30. 12. 2020.)	39. Dubravka Filipović Grčić
(*22. 6.1952. - †3. 2. 2021.)	60. Vinka Masnić
(*7. 11. 1929. - †16. 3. 2021.)
19. Kata Radić
(*10. 1.1934. - †22. 12. 2020.)	40. Branko Marković Čoso
(*15. 8.1932. - †3. 2. 2021.)	61. Ivan Vučić
(*11. 10. 1954. - †17. 3. 2021.)
20. Cvita Ivković
(*7.12.1939. - †25. 12. 2020.)	41. Ante Galiotović
(*3. 8.1935. - †3. 2. 2021.)	62. Nevenka Marković
(*27. 11. 1933. - †19. 3. 2021.)
21. Ljiljana Alfiravić
(*26. 9.1947. - †28. 12. 2020.)	42. Nevenka Ivković
(*15. 1.1950. - †4. 2. 2021.)	63. Anđelka Ivković
(*29. 9. 1935. - †20. 3. 2021.)

Svjedočanstvo

Rodom sam iz kraja odakle se tradicionalno hodočastilo i molilo Gospi Sinjskoj. Sjećam se iz djetinjstva da je majka išla autobusom na organizirana hodočašća sa župnom zajednicom, ali se ja ne mogu time pohvaliti. Premda joj blizu živim, prvi put sam susrela Gospu Sinjsku u listopadu prošle godine. Muž i ja smo se, s djecom i prijateljima, popeli na Kamičak. Fotografirala sam se podno kipa drage Gospe, promatrala svoju dječicu kako se penju Njoj pod noge, skakuću, poziraju.

Teško je prepričati što mi prolazilo kroz glavu gledajući taj prizor. Majčinstvo je uistinu tajna. Kao valovi, u meni su se prelijevale misli o Gospinom majčinstvu i žrtvi, o mojoj majci- koju nisu mimoilazili križevi ali je ostala postojana u vjeri, pa i o vlastitom majčinstvu i neizvjesnosti koje ono nosi.

Srce mi je preplavio osjećaj koji je vjerojatno iskusila svaka majka koja danas podiže djecu, istodobno se koprcajući u nesigurnosti i jadu ovoga svijeta, ali očiju uprtih u nebo s dubokom vjerom da će sve biti dobro.

Nešto sam tada obećala Gospi Sinjskoj, a ne znam ni sad reći što. Nekakvu odanost, predanje. Nije bio samo puki osjećaj, a nije bila ni hladna odluka. Znam da me obuzelo cijelu, bilo je nešto iskonsko i duboko, zakopano je u meni i danas.

To „nešto” se zaokružilo kad smo se spustili u crkvu i došli pred Gospinu sliku. Prvi put kročim tamo, ali u meni jaka pripadnost, istinski osjećaj doma: „moja crkva, moji fratri, moja Gospa”. Zнала sam da me vidi, čuje, da s osmijehom promatra moju dječicu, veseli im se. Sjećam se da sam mužu rekla nešto kao: „Ima mi nešto ova Gospa Sinjska!”, ali to zvuči tako banalno u usporedbi s pravim stanjem u kojem sam se našla.

Prošao je taj dan, a nakon njega: povratak u svakodnevicu. Hrpa posla na radnom mjestu, isto tako i u kući, uobičajena rutina, nekad bolje- nekad gore. Lako je pogoditi: zaboravila sam na Gospu Sinjsku i onaj osjećaj.

Desetak dana nakon izleta u Sinj, plačujući sam izišla s posla i jurila prema svojim roditeljima. Otac je imao prometnu nezgodu. Šteta nije bila velika, hvala Bogu. Imao je omaglice i gubitak svijesti za vrijeme vožnje, sletio je s prometnice. Nitko drugi

nije mogao priskočiti u pomoć njemu i majci pa sam bez kalkulacija, uz suprugov blagoslov, krenula u rodni dom.

Roditelji su prošli težak život ali su dočekali starost (otac 82, majka 80 godina). Sad živimo udaljeni 100-tinjak kilometara. Provela sam s njima prva dva-tri dana, pomogla sam majci u kućanskim poslovima dok nije prošao prvotni šok, dok smo se svi snašli. Opreza radi, oca smo testirali na Covid, a ja sam se, dok smo još čekali rezultate testiranja, vratila u svoje gnijezdo. Tamo su me željno čekali moji ptici i muž. Zнала sam za mogućnost da je otac zaražen, a onda- ako je- mogućnost je da sam se i ja zarazila. Stoga sam se distancirala od djece i muža, što nam je svima teško palo: emotivno, ali i organizacijski jer nas petero živi u 60 kvadrata... Odmah sam se i ja testirala, da znamo na čemu smo.

Za dan-dva, svi rezultati su došli i razotkrilo se: Covid pozitivan otac, pozitivna ja, a pozitivna i majka, koja se posljednja testirala.

Opet sam napustila svoje gnijezdo, ali ovaj put da svoje najmilije zaštitim. Teško mi je pao rastanak od

djece, no najviše sam strahovala za muža. On, naime, ima ozbiljnu dijagnozu i teško bih sebi oprostila da ga ugrozim. Zbog njegove smo bolesti u proljeće 2020. prošli pravu malu obiteljsku kalvariju, sad se oporavlja i uistinu ga pazimo kao kap vode na dlanu. Znala sam da je postojala mogućnost da sam zarazila muža i djecu u ona dva- tri dana u kojima smo dijelili zajedničke prostorije. Znali smo koliko inkubacija virusa traje pa je trebalo strpljivo čekati kako bismo vidjeli jesam li ih nehotice zarazila.

I u tom je trenutku jedina želja mog srca bila: samo da muža sačuvam!!! Sa mnom neka bude kako god bude. Roditelji su proživjeli popriličan vijek, nose težak križ žalosti, pa i s njima neka bude što treba biti, prihvaćam sve. Samo da me Bog poštedi križa spozna je da sam ugrozila zdravlje mog supruga.

Došla sam kod roditelja znajući: što je učinjeno, učinjeno je. Bog zna da sam imala čiste i plemenite ciljeve, htjela sam pomoći, a nikoga ugroziti. Sad mi je jedino oružje molitva. Kliknem na internetu „devetnica“ i pretraživač mi odmah ponudi „Devetnica

Gospi Sinjskoj”. U glavi mi je bljesnula rečenica s jedne davne misne propovijedi „*Gospi se molite, jedino ona može mijenjati Božje planove*”.

Svim srcem sam prionula molitvi i vjera da će me uslišati bila je baš jaka.

Ne samo da mi je sačuvala muža od zaraze, nego je izvukla i oca i majku iz ralja Covida. Zahvaljujući Gospinom zagovoru, drama je završila kao bajka: da sam preboljela i nikoga nisam zarazila, a posložilo se tako da sam mogla pomoći roditeljima u bolesti. Predivno!

Zadnji dan devetnice bio je i zadnji dan moje izolacije. Tada sam se ponovno susrela s obitelji, Gospa mi iz izručila u zagrljaj ispunjen suzama radosnicama. Ovo je moje svjedočanstvo o početku ljubavi s Gospom Sinjskom. Ne sumnjam da će trajati zauvijek.

Trenutno s Njom kujem jedan novi plan, ali ću to ostaviti za neka buduća svjedočanstva.

Pozdrav u Kristu.

N.N.

„Za našu katedralu“

Jednoga radnog dana, poslije jutarnje sv. Mise, u Svetištu Čudotvorne Gospe Sinjske, starija je gospođa rekla svećeniku: „Čujem da je potres strašno ošteti našu Katedralu u Zagrebu. Rado bih poslala mali dar za obnovu, ali ne znam na koju bih adresu poslala.“ Svećenik joj je dao adresu. Od svoje skromne mirovine ona je poslala 1.000 kuna. Poslije nekoga vremena, opet poslije sv. Mise, gospođa je veselo rekla: „Moram Vam nešto kazati. Došlo mi je pismo iz Zagrebačke nadbiskupije. Začudila sam se. Kad sam otvorila, čitam lijepu zahvalnicu za moj mali dar.“ Svećenik se sjetio zapisa sv. Luke. Isus je jednom sjedio i gledao kako u Jeruzalemu bogataši bacaju novac u hramsku riznicu, a neka je udovica ubacila dva

novčića. Isus tada reče učenicima: „Ova je sirota udovica ubacila više od sviju. Svi su oni ... ubacili od svoga suviška, a ona je od svoje

sirotinje ubacila sav svoj žitak što ga imaše“ (Lk 21, 1-4).

Stara je mudrost davno uskliknula: „*Dobro je činiti dobro!*“

Nazočnik

Župna statistika za 2020. godinu

Statistika	2020.	2019.	2010.	2000.	1990.	1980.
Krštenja	223	252	265	303	361	298
Pričest	242	247	278	320	332	275
Krizma	-	220	321	342	246	262
Vjenčanje	84	108	143	156	151	86
Sprovod	197	173	134	143	140	141
Pohod bolesnih	480	672	515	400	400	690

Broj obitelji i vjernika prema blagoslovu obitelji 2020./2021.

	obitelji	vjernika	1.čl.	2.čl.	3. čl.	4.čl.	5.čl.	6čl.	7čl.	8.čl.	9.čl.	10.čl
Sinj i Gornji Suhač	3708	11662	516	875	772	914	431	153	33	8	4	2
Glavice	1090	3424	184	236	209	243	154	52	9	3	-	-
Brnaze	784	2442	119	183	173	172	89	33	13	2	-	-
Čitluk/Jasensko	261	831	44	57	53	54	34	11	6	-	-	2
Karakašica/D.Suhač	244	819	31	57	42	55	37	15	5	1	-	1
Radošić	217	708	40	37	41	47	37	9	4	2	-	-
Lučane	179	588	32	44	23	34	26	11	7	1	-	1
Ukupno	6484	20475	967	1489	1313	1519	808	284	77	17	4	6

SLAVLJE SAKRAMENTA ISPOVIJEDI		
Veliki ponedjeljak	29. ožujka	6.30 - 12.00 sati i 17.00 - 19.00 sati
Veliki utorak	30. ožujka	
Velika srijeda	31. ožujka	
Veliki četvrtak	1. travnja	7.30 - 12.00 sati
Veliki petak	2. travnja	
Velika subota	3. travnja	
USKRS - VAZAM	4. travnja	nema ispovijedanja

RASPORED U CRKVI GOSPE SINJSKE			
Liturgija	Datum	Vrijeme	Napomena
Veliki četvrtak, Četvrtak večere Gospodnje	1. travnja	7 sati	Služba čitanja i Jutarnja
		19 sati	Misa večere Gospodnje.
Veliki petak, Petak muke Gospodnje	2. travnja Post i nemrs	7 sati	Služba čitanja i Jutarnja
		19 sati	Obredi Velikog petka.
Velika subota	3. travnja	7 sati	Služba čitanja i Jutarnja
Uskrsno bdjenje	3. travnja	20 sati	Bdjenje u svetoj noći. Blagoslov uskrsnih jela
USKRS - VAZAM	4. travnja	6 • 7 • 8 • 9 • 10 • 11 • 12 • 17 • 18 • 19 sati	Svete mise. Poslije svake mise blagoslov uskrsnih jela
Uskrsni ponedjeljak	5. travnja	7 • 8 • 9 • 10 • 19 sati	Svete mise.

Pobožnost sv. Josipu

Srijedom prije večernje mise u 18.30 sati krunica i litanije sv. Josipu.

Pobožnost sv. Anti

Utorkom poslije večernjeg euharistijskog slavlja u 19 sati obavljamo pobožnost 13 utoraka na čast sv. Ante Padovanskog.

Slavlje Prve svete Pričesti

Subota, 22. svibnja u 10 sati

Slavlje sv. Potvrde

Subota, 1. svibnja u 9 sati - filijalne zajednice u 11 sati – Sinj (3. srednje)

Subota, 8. svibnja u 9 sati - filijalne zajednice u 11 sati – Sinj (2. srednje)

